

Duivers en Duivinnen

Blijspel in 3 bedrijven

door

Karl Wauters

Dit werk mag slechts worden opgevoerd na voorafgaande schriftelijke toestemming van AUTEURSBUREAU ALMO bvba waar de nodige teksten kunnen worden aangekocht.

Jan Van Rijswijcklaan 282 B – 2020 ANTWERPEN

Tel: 03/260.68.16-17 Fax: 03/216.95.32 E-mail: bestellingen@almo.be

DUIVERS EN DUIVINEN

BLIJSPEL IN 3 BEDRIJVEN DOOR: KARL WAUTERS (versie 2010)

5 DAMES – 5 HEREN

MET:	Gaston	(Vrijgezel op jaren)
	Marcel	(Vriend van Gaston)
	Zulma	(Vrouw van Marcel)
	Marie	(Dorpsvrouw)
	Karine	(Nichtje van Gaston)
	Rik	(Weesjongen)
	Jenny	(Poetsvrouw)
	André	(Politieagent)
	Pastoor	(Parochieherder)
	Agnes Van Es	(Burgemeester en directrice)
	Koko	(Papagaai)
	Figuratie	(enkele kinderen)

KORTE INHOUD:

Er is grote paniek bij de leden van de plaatselijke duivenbond. Pier de penningmeester is er met het geld vandoor. Waarom die brave man zoiets doet is voor iedereen een raadsel. In elk geval moet er nu terug voor geld gezorgd worden. Onder leiding van Marcel de voorzitter worden plannen gesmeed om iets te organiseren. Nog meer opschudding in het dorp als blijkt dat Zotte Rik ontsnapt is uit de gesloten instelling. Hebben de twee zaken iets met elkaar te maken? Zal de politie alles opgelost krijgen? Niemand die het weet maar 2 verdwijningen in zo'n klein dorpje. Hoe gaat dat eindigen?

DECOR:

Het verhaal speelt zich af in de woonkamer van Gaston, de eeuwige vrijgezel.

Links voor: Voordeur – Kapstok

Rechts voor: Gangdeur

Links midden: Keukendeur

Links, midden centrum: Ronde tafel met 4 stoelen

Midden, rechts centrum: 1 grote en 1 kleine zetel – Salontafeltje

Rechts midden: Badkamerdeur

Links achter: Bed – Nachtkastje
Midden achter: Achterdeur
Rechts achter: Kast

Bedrijf 1: Zondagmorgen

(Als het doek opengaat, zitten Karine en Gaston te eten aan tafel.)

Karine: Nonkel?
Gaston: Ja?
Karine: Het gaat bijna beginnen.
Gaston: Wat?
Karine: De inlichtingen.
Gaston: Wat voor inlichtingen?
Karine: De inlichtingen voor duivenliefhebbers!!
Gaston: (Nadenkend) De inlichtingen voor duivenlief....(Ineens weet hij het) De inlichtingen voor duivenliefhebbers. Vlug, vlug, waar is de radio? (Kijkt om zich heen.)

Karine: Voor uw neus op tafel.
Gaston: Ah ja. (Gaston zet de radio op en we horen wat muziek. Enkele ogenblikken later begint de uitzending met het gekende VRT muziekje. Ondertussen is Karine een boterham met choco voor haar aan het maken.)

Karine: Nonkel, waar is de krant?
(Gaston zit letterlijk met zijn oor aan de radio en heeft Karine niet gehoord. Karine roept.) Nonkel!!

Gaston: (schrikt) Wat.
Karine: Waar is de krant?
Gaston: Op de wc. Maar zwijg nu want ik kan de radio niet horen.
Karine: Het is hier altijd hetzelfde. De krant ligt altijd op de wc.
(Karine gaat af via de badkamer. Enkele seconden later verschijnt Rik via de voordeur. Hij doet de deur geruisloos terug dicht en gaat stilletjes naar de tafel. Daar neemt hij de boterham met choco van Karine en verstoppt zich achter de kleine zetel. Gaston heeft hier niets van gemerkt. Karine komt op via de badkamer met de krant en gaat naar de tafel. Kijkt naar haar bord en dan naar haar nonkel.)

Karine: Nonkel.
Gaston: Maar zwijg nu toch eens. Ik ben naar de radio aan het luisteren.
Karine: Waar is mijn boterham met choco?
Gaston: Wat weet ik daar nu van. Ik heb die boterham niet gezien.
Karine: (Kijkt nogmaals naar haar leeg bord.) Toch ben ik zeker dat ik een boterham met choco gemaakt heb.
(Ze maakt een andere boterham. Ondertussen horen we de uitzending over de duiven op de radio. Gaston luistert aandachtig. De uitzending eindigt met het goede nieuws dat de duiven gelost zijn)

Gaston: Ze zijn gelost. Wat een goed nieuws. Dat moet ik aan Marcel gaan zeggen. (staat recht)

Karine: Heeft die zelf geen radio?
Gaston: Ja, maar hij heeft liever dat ik dat tegen hem kom zeggen.
Karine: Nee, dat is het niet. Hij profiteert van u.
Gaston: Dat is niet waar. Marcel is een goede vriend. Wat zou die nu profiteren van mij! Hij denkt daar nog niet aan! Tot straks.

(Gaston doet zijn jas aan en gaat af via de voordeur. Enkele ogenblikken later komt André binnen.)

André: Goedemorgen, Karine. Is uw Nonkel niet thuis?

Karine: Nee, hij is weeral naar de Marcel. Voor wat is het champetter?

André: (Steekt vinger in de lucht.) Wijkagent!!

Karine: Wijkagent of champetter, is dat niet hetzelfde?

André: Bijlange niet. Een champetter is van in de oude tijd en een wijkagent is...

Karine: Het is al goed. Vertel liever wat je hier komt doen.

André: Jullie waarschuwen omdat er een gevaarlijke zot ontsnapt is.

Karine: Een gevaarlijke zot?

André: Ja, zotte Rik is ontsnapt uit de instelling hier in het dorp.

Karine: Is die dan zo gevaarlijk?

André: Zeker en vast. Die kerel is werkelijk tot alles in staat. Dus als je hem ziet moet je direct naar het politiebureau bellen.

Karine: Ik zal het doen.

André: Vertel het uw nonkel ook maar.

Karine: Ja, ja, champetter.

André: (Steekt vinger in de lucht.) Wijkagent!! Salu. Ik ben weg want ik moet nog andere mensen gaan verwittigen.
(André af via de voordeur.)

Karine: (zucht) Een gevaarlijke zot ontsnapt. Hij is er zelf een.
(Plots hoort ze iemand hoesten. Karine schrikt en kijkt verstijft rond.)
Is daar iemand?
(Rik die achter de zetel zit verschijnt. Eerst ziet men zijn linkerhand, dan zijn rechterhand en tenslotte zijn hoofd.)

Rik: Kiekeboe.

Karine: Wie ben jij en wat kom je hier doen?

Rik: Ik ben Rik.

Karine: Toch niet die Rik die....

Rik: Ja, maar je moet niet bang zijn. Ik doe niemand pijn. Vooral niet gaan lopen.

Karine: Nee, ik zal niet gaan lopen. Waarom zou ik?

Rik: Omdat iedereen dat doet. Ik ben een vieze, zeggen ze.

Karine: Ja, je zou je wel eens mogen wassen.

Rik: Ik ben bang van water.

Karine: En van zeep ook zeker.

Rik: Ja, daar krijg ik jeuk van.

Karine: Zeg, ben jij diegene die mijn boterham opgegeten heeft?

Rik: Ik had honger. Nu nog trouwens. Het is van gisteravond geleden dat ik nog gegeten heb.

Karine: Kom dan maar tot hier en eet nog een boterham.

Rik: Dank u.
(Rik gaat vlug zitten aan tafel)

Karine: Ik zal in de keuken een bord en een tas gaan halen.
(Rik neemt het bord van Karine en smeert een boterham met choco.)
Een bord is precies niet meer nodig.
(Karine gaat vlug in de keuken een tas halen en schenkt koffie in voor Rik die zeer gulzig begint te eten.)

Rik: Amaai, dat smaakt.

Karine: Dat zie ik. Met manieren eten heb je precies nog niet geleerd.

Rik: (Met mond vol.) Wat zeg je? (Drinkt koffie)

Karine: Laat maar. (Kleine stilte) Wanneer ga je terug naar de instelling?

Rik: Nooit. Ik ben daar al heel mijn leven en ik wil op eigen benen staan.

Karine: Hoe ga je dat dan doen?

Rik: Ik weet het niet. Ik zal wel zien. Mag ik hier niet een tijdje blijven?

Karine: Dat gaat niet hoor. Je zou vlug ontdekt worden.

Rik: Kan je me niet verstoppen? Alsjeblieft, ik heb niemand die me kan helpen. Gevaarlijk ben ik niet hoor. Integendeel, ik ben een hele plezante en een goede moppentapper.

Karine: (Denkt even na.) Ok, het is goed. Maar eerst moet je jezelf goed wassen, want stinkende mensen die help ik niet. (Wijst) Daar is de badkamer.

Rik: Bedankt. (staat recht) Hou jij hier de wacht, want ik ben echt bang dat ik ontdekt wordt.

Karine: Ja, ja. Je moet niet bang zijn.
(Rik gaat af via de badkamer en Karine begint de tafel af te ruimen. Ze zet alles op een dienbord en gaat af via de keuken. Na enkele ogenblikken komt Marie op via de voordeur.)

Marie: Goedemorgen iedereen. (kijkt rond en roept nog eens.) Is hier iemand? (stilte) Niemand en ik moet dringend naar de wc. Dan maar zonder het te vragen.
(Karine komt op via de keuken en ziet Marie naar de badkamer gaan en roept heel hard)

Karine: Stop!!!! Niet binnen gaan!!
(Marie draait zich om naar Karine maar die loopt haar voorbij en gaat voor de badkamerdeur staan.)

Marie: (Verontwaardigd) Waarom niet? Ik moet dringend gaan.

Karine: Daar zit een loodgieter binnen.

Marie: Kan die niet even naar buiten komen?

Karine: Nee, de wc is verstopt.

Marie: Van verstopte wc's ken ik alles. Ga uit de weg.
(Marie duwt Karine opzij. Ze gaat de badkamer binnen.)

Karine: Oh, nee!!

Marie: (Vanuit de badkamer.) Wat is dat hier allemaal?

Rik:: (Vanuit de badkamer.) Mooi hé? Met wie heb ik de eer schoonheid?

Marie: (Vanuit de badkamer.) Ik ben Marie, verdomme.

Rik: (Vanuit de badkamer.) Oh, Marie, als ik u zie dan krijg ik de bibbers in mijn knie.
(Marie stormt de badkamer terug uit en gaat naar Karine die naast de grote zetel staat.)

Marie: Wat heeft dat allemaal te betekenen? Wat staat die loodgieter daar in zijn blote te doen.

Karine: (Nadenkend) Eu, aan het lood gieten.

Marie: Hou mij niet voor de gek, verdomme! Wie is die kerel?

Karine: Wel, een loodgieter. Heb je zijn gezicht gezien?

Marie: Nee, maar voor de rest alles.

Karine: En? Mooi?

Marie: Die zwarte mannen vanuit de boekjes zijn mooier. Weet uw nonkel hiervan?

Karine: Toen hij vertrok was de wc nog niet verstopt.
(Karine gaat zitten in de grote zetel)

Marie: Dat zal wel. Waar is hij eigenlijk, want het is tijd om met de kaarten te spelen.

Karine: Mijn nonkel is naar Marcel om te zeggen dat de duiven gelost zijn.

Marie: Hij moet verdomme niet bij Marcel zijn. Hij moet hier zijn en Marcel ook. Wat kan mij dat schelen dat de duiven gelost zijn. Desnoods spelen we op het duivenkot.

Karine: Waarom ga je niet naar Marcel. Dan kan je direct beginnen te spelen.

Marie: Nee, nee, ik wacht wel. Ons kaartlokaal is hier.
(Marie gaat zitten aan tafel. Enkele ogenblikken later komen Marcel en Gaston op via voordeur. Gaston doet zijn jas uit en hangt hem aan de kapstok.)

Marcel: Hier zijn we dan.

Gaston: Marie is er ook al.

Marie: Ja, zeker. Ik heb hier ook al wat ontdekt.

Karine: Niet zeggen Marie.
(Marcel gaat aan tafel zitten)

Marcel: Marie, we hebben nu geen tijd voor onnozele dingen Het is tijd voor een crisisvergadering.

Gaston: Laat Marie eerst maar eens vertellen wat ze ontdekt heeft.

Marie: Ik heb een blote loodgieter gezien in de badkamer.

Gaston: Een echte?

Marie: Nee, één van karton. Natuurlijk was het een echte.

Karine: Nonkel, je moet Marie niet geloven.

Marie: Nee, ga dan zelf zien verdomme.
(Gaston gaat kijken in de badkamer. Hij komt direct terug.)

Gaston: Er is niets te zien.

Marie: Wat! Dat kan niet.
(Marie staat recht)

Gaston: Ik zie toch wat ik zie en ik zie niets.

Marcel: Kunnen we dat onderwerp nu voor gesloten houden en de vergadering beginnen?

Marie: Ik geloof u niet. Ik ben zeker dat ik een blote loodgieter gezien heb.
(Marie gaat vlug een kijkje nemen in de badkamer.)
Hij is weg.

Karine: Ik heb toch gezegd dat je Marie niet moest geloven. (Staat recht en gaat richting voordeur.) Ik ga buiten een luchtje scheppen.
(Karine af via de voordeur. Ze doet haar jas aan)

Marcel: Allee, gaan we er nu aan beginnen?

Marie: Ik zal de kaarten nemen.

Marcel: Kaarten nemen?

Marie: (Gaat terug zitten aan tafel) Voor wat zijn we hier anders? Kom hier zitten en deel de kaarten. Dan kan ik jullie verslagen.
(Gaston gaat ook zitten aan tafel Marcel gaat naar rechts voor.)

Marcel: Wie denkt er nu aan kaarten als heel het dorp in rep en roer staat.

Marie: Marcel, nu moet je eens goed luisteren. Spelen we of spelen we niet? Als dat niet het geval is, ben ik weg.

Marcel: Maar nee, Jij moet hier blijven en helpen zoeken naar een oplossing.
Gaston, zeg ook eens iets.

Gaston: Dag, Marie.

Marcel: Maar nee, stommeling. Je moet iets zeggen over onze duivenbond.

Gaston: Wat moet ik daarover zeggen, Marcel.

Marcel: Dat je het straf vindt.

Gaston: Ik vind het straf. Nee, ik vind het niet straf want de duiven zijn gelost. Ah ja, het is goed weer. Een beetje fris maar goed.

Marcel: Maar, nee!

Gaston: Maar, ja! Ze zijn wel gelost.

Marie: Zeg eerst eens waarover het gaat.

Marcel: De kassa van onze duivenbond is geplunderd.

Gaston: En het geld ook.

Marcel: Natuurlijk het geld ook. Wat dacht jij. Alleen de kassa?

Gaston: Het zou toch kunnen hé, Marcel.

Marie: (Staat recht) Ik ben ermee weg. Ik zie dat hier vandaag weinig met de kaarten zal gespeeld worden. Trouwens onze 4de man is hier niet.

Marcel: Onze 4de man zal niet meer komen.

Gaston: Hoe? Waarom niet?

Marcel: Maar ik heb u dat toch al uitgelegd. De Pier is verdwenen.

Marie: Als hij verdwenen is, dan zal hij niet meer komen. En als hij dan toch niet meer komt, dan ben ik ook weg.

Marcel: Hoe, je bent weg?

Marie: (Richting deur.) Als er geen kaartspel is dan kan ik hier niets blijven doen. Nog een goede dag.
(Marie af via voordeur. Ze laat de deur openstaan want Karine komt terug op. Karine doet haar jas uit en hangt hem aan de kapstok.)

Karine: Amaai, die was haastig.

Marcel: Het kaartspel gaat niet door.

Karine: Dan begrijp ik het.

Marcel: Onze 4de man is er niet. De rotzak.

Karine: Hoe, de rotzak? Is dat nu zo erg dat het kaartspel voor 1 maal niet kan doorgaan. Trouwens de duiven zijn toch gelost.

Gaston: Dat vind ik ook.

Marcel: Het gaat niet om het kaartspel of de duiven maar om de diefstal van onze kassa en de verdwijning van Pier.
(Karine gaat naar midden centrum)

Karine: Pier! Die brave Pier? Verdwenen?

Marcel: Die brave! De rotzak, ja!!! Den dief!!!

Gaston: Hij zal dat geld wel komen teruggeven.

Marcel: Jij gelooft dat hij dat zal doen. Vergeet het. (Gaat zitten in de kleine zetel) Onze duivenbond is kapot. Ik ben kapot en de wereld is .....

Gaston: Kapot.

Karine: We moeten gewoon een oplossing zoeken om terug aan geld te komen. Een rijke sponsor of zo.

Marcel: Een rijke sponsor. Laat me niet lachen. Waar vinden we die?

Gaston: Jij.

Karine: Goed gezegd, nonkel.

Gaston: Jij hebt toch veel geld Marcel? Ah ja, jij hebt een eigen zaak.

Marcel: (vlug) Dat gaat niet. Het gaat slecht in de diamantindustrie. En als je nog eens zo iets zegt dan moet je eerst nadenken.

Gaston: Ja, zeg, je weet dat, dat mijn sterkste kant niet is.
(Plots vliegt de voordeur open en Marie stormt binnen.)

Marie: Ik heb hem gezien! Ik heb hem gezien!
(Marcel veert recht)

Marcel: Is hij terug? Dat is geweldig nieuws.

Marie: Noem jij dat geweldig. Ben jij voor de mannen of zo?

Marcel: In dit geval wel. Ik ben nog nooit zo blij geweest. (Kijkt naar de deur)
Waarom komt hij nu niet binnen?

Marie: Omdat hij geen kleren aan heeft.

Karine: Over wie hebt jij het eigenlijk?

Marie: Die blote lootgieter.

Marcel: (Gaaf terug ziffen. Krijgt het op zijn heupen.) Ben je daar nu weer met die blote loodgieter.

Marie: (Gaaf ziffen in de grote zetel) Kan ik daar verdomme iets aan doen. Als ik die zie, dan zie ik die toch zeker.

Karine: Heb je deze keer zijn gezicht gezien?

Marie: Nee, nu heb ik zijn achterkant gezien.

Karine: En?

Marie: De voorkant is schoner.

Marcel: (Staat terug recht en gaaf naar links voor. Is duidelijk zenuwachtig) Je hebt nu alle kanten van die loodgieter gezien. Kunnen we nu de zaak sluiten!

Gaston: (staat recht) Moef ik de deur vastmaken?

Marcel: Maar nee, stommeling. De zaak sluiten betekenf niets meer over dat onderwerp zeggen.

Gaston: Maar wel over iets anders?

Marcel: (zucht) Jaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Gaston: (Gaaf terug ziffen) Misschien moeten we het eventjes hebben over de duiven die gelost zijn.

Marcel: Luister, Gaston, de duiven zijn nog onderweg dus daar gaan we over zwijgen. We gaan het nu hebben over de verdwijning van de Pier en van ons geld. We moeten vergaderen over hoe het nu verder moet. Begrepen?

Gaston: Maar die duiven gaan wel komen hé.

Marcel: Jaaaaaaaaaaaaaa, maar nu nog niet. En zaagt nu niet. (iedereen zwijgt. Marcel loopt heen en weer) Ik heb deze morgen telefoon gekregen van Martha. Toen ze me vertelde dat Pier verdwenen was ben ik onmiddellijk naar haar gereden.

Karine: Wat zei ze allemaal?.

Marcel: (Haalt een briefje te voorschijn.) Toen ze deze morgen wakker werd lag Pier niet meer in het bed. Ze vond dat heel vreemd. Snel is ze dan naar beneden gegaan en op de tafel in de keuken lag dit briefje. Hier lees maar.
(Marcel geeft het briefje aan Karine.)

Karine: (Leest) “Ik ben even naar het duivenlokaal en dan ga ik naar het buitenland.

Marcel: Waarom schrijft hij buitenland op dat briefje?

Marie: Dat is toch simpel verdomme. De Pier heeft in het lokaal het geld van de duivenbond meegenomen en is naar het buitenland vertrokken om er de grote jan gaan uit te hangen. Aan ons of zijn vrouw denkt hij al lang niet meer.

Marcel: Dat had ik nooit van hem verwacht. Maar ik zal hem vinden.

Gaston: Maar nu niet want we moeten de duiven pakken.

Marcel: Nee, we gaan vergaderen!

Gaston: Wie gaaf die duiven dan pakken?

Marcel: (Wordt nu serieus zenuwachtig.) Zwijg nu over die stomme duiven. (Korte stilte.) Waar waren we gebleven?

Gaston: Dat we moeten zwijgen over die stomme duiven.

Marcel: Dat bedoel ik niet, stommeling.

Karine: Marcel, mijn nonkel is geen stommeling.

Marcel: Nee, dat is waar. Hij begrijpt alleen niets. Ik ben hier weg.
(Marcel gaaf richting voordeur.)

Gaston: Ga jij uw duiven pakken?

Marcel: (Kwaad) Zwijg! (Af via buitendeur.)

Gaston: (Ontgoocheld) Allee, nu is die nog kwaad . En ik zeg niets.

Karine: Het is niets, nonkel. Je kent Marcel toch.

Gaston: Soms kan ik Marcel niet meer volgen. Ik ga naar mijn duivenkot. Daar zijn ze tenminste niet boos op mij.
(Gaston staat recht en gaat af via de achterdeur.)

Karine: Wanneer gaat Marcel nu eens ophouden met de baas te spelen over iedereen. Vooral mijn nonkel lijdt daar onder.

Marie: Marcel is zo en zal altijd zo blijven. Ik vraag mij dikwijls af, of hij thuis ook zo is.

Karine: Als we Zulma zien zullen we het haar eens vragen. Ik krijg er compassie mee als ik er aan denk.

Marie: (staat recht) Mag ik nu eindelijk eens naar de wc gaan? Ik heb een beetje pijn in mijn buik.

Karine: Is de badkamer wel veilig? Zie dat die blote loodgieter er terug zit.

Marie: Verschieten zal ik er wel niet meer van doen. Ik heb hem al van alle kanten gezien.
(Marie gaat af naar de badkamer en Karine spoed zich naar de voordeur en doet die open.)

Karine: (Roept) Rik, Rik. Kom vlug.
(Karine gaat naar midden voor. Enkele ogenblikken later komt Rik op via voordeur en gaat naar Karine. Hij heeft enkel een handdoek om.)

Rik: Dat zou gaan tijd worden dat je riep. Het is maar fris buiten.

Karine: Dat is uw schuld. Ik heb toch niet gezegd dat je in je blote moet rondlopen.

Rik: Ik kon niet anders. Die Marie stond ineens voor mijn neus.

Karine: Gelukkig heeft ze jouw gezicht niet gezien.

Rik: Dat is waar. Ik heb al 2 maal geluk gehad.

Karine: Je bent nu tenminste proper. Nu kunnen we echt beginnen met ons plan.

Rik: Ik sta volledig tot uw dienst. Maar eerst wil ik u toch bedanken om mij te willen helpen.

Karine: Dat is graag gedaan. Waar zijn uw kleren? Dan nemen we die mee om te wassen en ondertussen zoeken we iets van mijn nonkel om aan te trekken. Iets dat voor u past.

Rik: Mijn kleren heb ik in de wasmand gegooid. (wijst naar de badkamer) Wil ik ze gaan halen?

Karine: Dat is goed. Haal ze maar. (Rik gaat richting badkamer en Karine gaat naar de tafel.)
Die kaarten van Marie liggen hier ook nog. Marie!!! (terwijl ze dit zegt kijkt ze naar de badkamer) Ri..... (Wil Rik roepen maar ze is te laat. Rik is al verdwenen. We horen een gil. Karine naar midden achter en Rik stormt terug de badkamer uit.)

Rik: (Roept) Marie zit op de wc!

Karine: Ik was u vergeten te waarschuwen. (wijst naar de keuken) Verstop u even in de keuken.
(Rik vlug af via de keuken en Marie op via de badkamer. Ze kijkt ver dwaast naar Karine.)
Wat is er Marie?

Marie: Ik heb hem weer gezien.

Karine: Wie?

Marie: Die blote loodgieter. Hij kwam de badkamer binnen.

Karine: Maar dat kan niet Marie. Ik ben hier alleen in huis.

Marie: Heb jij niemand gezien? Dan moet ik verdomme naar de dokter. Ik zie overal blote loodgieters.
(Marie af via de voordeur en Karine gaat Rik roepen in de keuken.)

Karine: Kom, ze is weg. Haal nu uw kleren maar.

Rik: Dat zou gaan tijd worden. Ik word nog gek van die Marie.
(Rik gaat richting badkamer)

Karine: Zij duidelijk van u.

Rik: Dat mag je wel zeggen.
(Rik verdwijnt even in de badkamer om zijn kleren te halen)

Karine: Zullen we nu maar wat kleding voor u gaan zoeken?

Rik: Dat is heel goed want ik word het stilaan beu met enkel die handdoek om mijn lijf.

Karine: Gelukkig heeft Marie uw gezicht niet gezien.

Rik: De eerste 2 maal niet maar daarjuist wel.
(Karine gaat naar midden voor)

Karine: Oei, dan moet ik plan 2 toepassen.

Rik: Plan 2? Wat was plan 1 dan?

Karine: Dat je mijn verloofde speelde.
(Rik gaat naar Karine)

Rik: Waaaaaaaaaw. Geweldig.

Karine: Was plan 1.

Rik: En plan 2?

Karine: Nu moeten we je verkleden.

Rik: In wat?

Karine: Ik heb nog ergens in Canada een tante wonen die al 30 jaar niet meer in België is geweest. Zelfs voor de begrafenis van mijn ouders kwam ze niet naar hier. Jij mag in de huid van mijn tante Rita kruipen.

Rik: Ik moet dus vrouwenkleren aandoen?

Karine: Goed, hé!

Rik: Voor u misschien wel.

Karine: Ik herinner me nog dat mijn moeder zei dat tante Rita altijd moppen vertelde. Jij kan dat ook, zei je daarstraks. Dus zal het voor u wel geen probleem zijn, zeker?

Rik: Moppen vertellen zal wel gaan maar in vrouwenkleren rondlopen.

Karine: Als je wil dat ik je help, zal je wel moeten. Of ga je liever terug naar de instelling?

Rik: In geen geval. Mij krijgen ze daar niet meer binnen. Dan liever tante Rita spelen.

Karine: Kom, we gaan op zolder kleren zoeken. We vinden vast nog iets van van mijn moeder van vroeger. We maken van u de enige echte tante Rita.
(Karine en Rik af via de gangdeur. Een beetje later komen Marie en de pastoor op via de voordeur.)

Marie: Mijnheer pastoor, ik weet dat ik geen heilige ben en dat ik soms durf vloeken maar er is iets mis met mij. Ik zie dingen die er niet zijn.

Pastoor: Daarom was je op weg naar de dokter?

Marie: Ja, om mij te laten onderzoeken.

Pastoor: Wat voor dingen zie jij dan?
(Marie naar midden voor)

Marie: Blote mensen verdomme.

Pastoor: (kucht 2x) Niet vloeken Marie.

Marie: Oh sorry, Maar het is er uit voordat ik het weet. Vloek jij nooit?

Pastoor: Nee, nooit. Een priester doet zo iets niet.

Marie: Gelukzak. Wat moet je daar voor doen?

Pastoor: Bidden en nog eens bidden. Met de woorden die Jezus ons gegeven heeft.

Marie: Dat kan ik niet. Ik heb die mens nooit gekend.

Pastoor: Het is nochtans niet moeilijk. Ga daar in de zetel zitten en ik zal het u leren. Al wat je moet doen is mij nazeggen.
(Marie gaat zitten in grote zetel. De pastoor gaat tot bij haar)
Onze vader, die in de hemelen zijt.

Marie: Onze vader is niet in de hemel. Die is in de hel. De rotzak. Nooit heeft hij naar mij omgezien. Hij had liever een zoon, zei hij. Ik telde niet mee, godverdomme.

Pastoor: Marie, je moet me gewoon nazeggen en zeker niet vloeken.

Marie: Ja, ik weet het, maar ik mag toch niet liegen van de Kerk of is dat veranderd tegenwoordig!

Pastoor: Nee, dat is niet veranderd.

Marie: Awel dan, verdomme.

Pastoor: (Streng) Marie!

Marie: Ah ja, ik mag niet vloeken.

Pastoor: We beginnen opnieuw. Onze vader, die in de hemelen zijt.

Marie: Onze vader, die in de hemelen zijt.

Pastoor: Geheiligd zij Uw naam.

Marie: Geheiligd zij Uw naam.

Pastoor: Uw rijk komen.

Marie: Rijk? Ik heb nog gene nagel om aan mijn gat te krabben. (Pastoor kijkt haar streng aan.) Uw rijk komen.

Pastoor: Uw wil geschiede op aarde als in de hemel.

Marie: Uw wil geschiede op aarde als in de hemel.

Pastoor: Geef ons heden ons dagelijks brood.

Marie: Ja, dat is juist, behalve op woensdag want dan is den bakker dicht.

Pastoor: Marie! Zo gaat het niet. Hoe kan ik je nu een gebed leren als je niet doet wat ik zeg.

Marie: Sorry, mijnheer pastoor, maar ik doe het niet om u te kl..... Allee express.

Pastoor: Ik zal het gebed afmaken. Luister maar.
En vergeef onze schulden,
gelijk ook wij vergeven aan onze schuldenaren,
Leid ons niet in bekoring,
Maar verlos ons van het kwade

Marie: Amen. (Pastoor kijkt naar haar.) Ja, dat wist ik nog van vroeger.

Pastoor: Je hebt nog veel te leren, maar ik heb een idee.

Marie: Wat voor een idee?
(De achterdeur gaat open en Gaston komt binnen. Hij heeft een constateur bij.)

Gaston: Ah, bezoek.

Pastoor: Dag, Gaston. De duiven zijn gepakt zo te zien.
(Gaston naar midden centrum waar de pastoor staat)

Gaston: Ja, ja en ik denk dat ik goed gepakt heb. Mijn blauwe geschelpte kwam als een pijl naar beneden.

Pastoor: We weten allemaal dat je een goede duivenmelker bent.

Gaston: Ik kan wel niet veel, hé, mijnheer pastoor, maar duiven pakken moeten ze mij niet meer leren. Waar heb ik uw bezoek aan te danken?
(Pastoor gaat zitten in kleine zetel)

Pastoor: Wel, jullie weten wellicht dat Pier verdwenen is.

Pastoor: Wat is er Marie?
 Marie: Den blote loodgieter.
 (Marie stormt naar buiten. Af via voordeur)

Agnes: Wat krijgt die nu? (raapt de foto op en gaat zitten.)
 Gaston: Daar moet je niet opletten. Die ziet al de hele dag dingen die er niet zijn.
 André: Ik denk het niet. Zij ziet het en ik riek het.
 (Pastoor gaat zitten in de kleine zetel)

Pastoor: Verblijft hij al lang in de instelling?
 Agnes: Al heel zijn hele leven. Niemand weet hoe hij er gekomen is. Alleen de vroegere directeur, maar die is er niet meer. Op een dag had hij hem in zijn handen. Een baby van enkele weken oud. Hij wist wie de moeder was, maar met zijn dood is dat geheim mee het graf ingegaan.

Pastoor: En de vader?
 Agnes: Daar weet ik niets van. Mijnheer Peters heeft er met geen woord over gesproken. Toen hij stierf heb ik beloofd om voor Rik te zorgen. Het is allemaal goed gegaan tot deze morgen.

Pastoor: Hoe komt hij eigenlijk aan de naam "zotte Rik"?
 Agnes: Rik zijn grote hobby is duiven. Hij verzorgt in de instelling enkele witte sierduiven en praat met ze alsof het zijn kinderen zijn. Vandaar dat andere bewoners hem zotte Rik noemen.

Pastoor: We zullen hem wel vinden. Ik zal zondag in de Kerk een oproep doen. Wees gerust, alles komt in orde.

André: Daar mag je zeker van zijn. Al moet ik het spoor tot in China volgen.
 Agnes: Bedankt allemaal voor jullie hulp. (staat recht) Ik zal nu maar eens teruggaan. Op het gemeentehuis heb ik ook nog veel werk. Er is die andere verdwijning ook nog.

Pastoor: Je hebt het nu wel moeilijk, veronderstel ik. Twee verdwijningen in zo'n kleine gemeente.
 Agnes: Dat is waar en dat ik dan nog directrice ben van de instelling maakt het er voor mij niet makkelijker op. We zullen het wel kunnen oplossen. Ik heb goed personeel om me heen. Dan ga ik nu maar.
 (Agnes gaat naar de voordeur en de Pastoor staat recht)

Pastoor: Ik loop wel met je mee. (Gaat naar de voordeur) Gaston, nog een prettige dag en veel succes met de duiven.

Gaston: Dank u, mijnheer pastoor.
 Agnes: André, ga je mee?
 André: Nee, mevrouw de burgemeester. Ik riek dat mijn werk hier nog niet af is.
 (Agnes en Pastoor af voordeur. André zet zich terug op handen en voeten. Hij neemt opnieuw zijn vergrootglas en kijkt naar de grond daarna raakt hij zachtjes de grond met zijn neus en snuift. Gaston is ondertussen recht gestaan en staat erop te zien.)

Gaston: Is dat moeilijk, sporen zoeken?
 André: Moeilijk? Je moet er wel een speciale gave voor hebben.
 Gaston: Neus bedoelde?
 André: (staat recht) Ja, juist, een speciale neus. Ik heb dat geleerd van de beroemde spoorzoeker. "De Neus"
 (Gaston naar middenvoor)

Gaston: Wie? De Neus?
 André: Ja, dat is een Nederlandse spoorzoeker die over de hele wereld bekend is. Hij heeft vroeger ook al in België gewerkt.

Gaston: Daar heb jij dus les van gehad?
 André: Het is te zeggen, eu, ik heb er een artikel over gelezen.

Gaston: En toen wist jij alles! Jij bent een straffe. Ik zou dat ook eens willen doen. Wat heb je daarvoor nodig?

André: Ten eerste een goede neus, en ten tweede, een vergrootglas.

Gaston: Een vergrootglas heb ik niet, maar wel een goede neus .(Neemt een zakdoek) Ik zal beginnen met mijn neus te snuiten dan ruik ik alles helder. (Snuit zijn neus en zet zich daarna op de grond.)

André: Nu raak je met je neus zachtjes de grond en dan snuiven.

Gaston: (Doet dit maar onzacht zodat hij zijn neus pijn doet.) Auw, dat doet pijn.

André: Natuurlijk. Zo moet je dat niet doen. Zachtjes heb ik gezegd.

Gaston: Ik zal het nog eens proberen.
(Doet het nu op de juiste manier)

André: Prachtig. Dat is het.
(André zet zich ook terug op handen en voeten. Beide beginnen te snuiven. André kruipt op handen en voeten naar rechtsvoor en Gaston kruipt op handen en voeten naar linksvoor. Na een tijdje gaat de voordeur open en Marcel komt op. Hij wil iets zeggen maar ziet beide heren kijkt naar hen. André en Gaston hebben niets gemerkt. Gaston kruipt naar Marcel toe.)
Gaston, gaat het goed?

Gaston: Geweldig. Ik ruik alles heel helder. Ik denk zelfs dat ik bijna prijs heb.
(Gaston kruipt nu helemaal tot bij Marcel en ruikt aan zijn voeten.)
Ja, ik ruik iets.

André: (kijkt niet om) Wat?

Gaston: (ruikt even aan de voeten van Marcel) Zweetvoeten.

Marcel: Nog zotter geworden, Gaston?
(Gaston kijkt voorzichtig omhoog en staat heel langzaam recht. Ook André staat recht.)

Gaston: D, d, d, dag, Ma, Ma, Marcel. (vlug) De duiven zijn gepakt.

Marcel: Ze vlogen precies laag tegen de grond.

André: Gaston wou mij achterna doen.

Marcel: (Lacht) Je bent een mooie om achterna te doen. Hij zal er ver mee komen. Ik vraag mij dikwijls af hoe jij door dat examen bij de politie geraakt bent.

Gaston: Door mee te doen, hé, Marcel.

Marcel: Ik heb u niets gevraagd, stommeling. Neem uw constateur dan kunnen we vertrekken naar het duivenlokaal. Hang daar maar de plezante uit.

Gaston: (Neemt zijn constateur) Ik heb zo als altijd weer goed gepakt. Ze vlogen het kot nog al binnen. (Doet een duif na) Ik heb veel ingezet dus ...
Kassa, kassa.

Marcel: Je moet het vel van de beer nog niet verkopen voor hij geschoten is.

Gaston: Ik heb geen beer geschoten. Ik heb duiven gepakt.

Marcel: Ik bedoel dat...Ach, laat maar. We zijn weg.
(Jenny komt op via de voordeur. Ze heeft een papagaai bij.)

Jenny: Hier zijn we dan.

Gaston: Jenny! Wat kom jij hier doen. Het is toch zondag vandaag.

Jenny: Inderdaad, maar ik kom iets brengen.

André: Dat zien we dat je iets komt brengen.

Marcel: Ja, en een duif kan je dat beest niet noemen.

Gaston: Nee, Marcel, dat is een papagaai.

Marcel: Dat weet ik wel, stommeling. Ik vraag mij alleen maar af waarom Jenny dat bij heeft.

Jenny: Mannen, dit is onze Koko, en die gaat mij helpen om het huis proper te houden.

(Jenny zet de kooi op tafel. De drie heren gaan rond de tafel staan. André begint de kooi te onderzoeken met zijn neus en vergrootglas.)

Gaston: Kan die papagaai kuisen? Dan kan die nog meer als ik.

Marcel: Dat is nu niet moeilijk.

Jenny: Ik ben het meer dan beu dat iedereen hier zo maar binnen en buiten loopt. Het is iedere maandag hetzelfde als ik kom kuisen. Overal vuile voeten. Daarom heb ik voor bewaking gezorgd. Onze Koko zal ervoor zorgen dat het niet meer gebeurt.

Marcel: Hoe gaat zo een stomme vogel dat doen?

Jenny: Dat zal je wel vlug te weten komen als je binnen komt.

André: Het is in elk geval een echte papagaai. Dat ruik je direct.

Marcel: Sommige mensen zien dat en die werken niet bij de politie. Je moet met je neus nog wat dichterbij de kooi komen dan kan Koko aan zijn speelgoedje.

André: Zeg, ik ben niet gek hoor. Hij zal mijn neus niet te pakken krijgen.

Jenny: Nu iets anders. Is er nieuws uit het dorp?

Iedereen: (De drie mannen in koor) Ja.

Jenny: Dat is duidelijk. Laat me raden: Marie heeft verloren met kaarten?

Iedereen: (De drie mannen in koor) Nee.

Jenny: De duiven zijn niet gelost?

Iedereen: (De drie mannen in koor) Nee.

Gaston: Ja.

Jenny: Wat is het nu? Ja of nee.

Marcel: De duiven zijn gelost maar dat is het grote nieuws niet. Het is de Pier. Hij heeft de clubkas gestolen en is naar het buitenland vertrokken.

André: Er is nog iets. Zotte Rik is ontsnapt uit de instelling. Maar dat probleem is bijna opgelost want mijn goede speurneus zegt me dat hij zich hier ergens bevindt en ik zal zoeken tot ik hem heb.
(André gaat al onderzoekend naar rechts achter)

Jenny: Hier in deze kamer is hij toch niet dat ziet het kleinste kind. Je zal heel het huis moeten doorzoeken. Kan ik je soms helpen? Ik ken heel het huis hier.

Gaston: Ik ook.

Marcel: Hij zegt daar weer eens iets. Natuurlijk, slimme, jij woont hier.

André: Ik ga liever alleen op onderzoek. Je weet nooit wat er kan gebeuren. Zotte Rik is een gevaarlijk iemand en ik wil niet dat jou iets overkomt

Jenny: Dat is heel vriendelijk van u. (Gaat naar de kast en haalt er pantoffels uit.) Doe deze pantoffels maar aan als je naar boven gaat want ik wil niet dat je heel het huis vuil maakt. Ik heb hier al werk genoeg.
(André doet de pantoffels aan.)

Marcel: Je wordt er toch voor betaald om te werken. Als je in mijn zaak zou staan zou je zoiets niet moeten zeggen; Maar ja, ze zijn allemaal niet zo stipt als ik. Zo eu....

Gaston: Zo slim en ijverig.

Marcel: Goed gezegd Gaston. Dat is het. Slim en ijverig.

Gaston: Ik had een helder moment.
(Jenny naar midden centrum)

Jenny: Ik werk niet bij u, dus je hoeft geen commentaar te geven of denk jij dat je alles mag omdat je een zakenman bent?

André: Willen jullie alsjeblieft geen ruzie maken want dan moet den arm der wet ingrijpen en daar heb ik nu geen tijd voor.

Jenny: Het is al goed champetter.

André: (Steekt vinger in de lucht.) Wijkagent!!

Jenny: Wijkagent.
 André: (Fier) Zo mag ik het horen. Waar zijn de kamers?
 De rest: (Iedereen wijst naar de gangdeur) Daar !!
 André: Merci iedereen.
 (André af via gangdeur)

Gaston: Hij heeft gelijk dat we geen ruzie moeten maken. We hebben andere zorgen nu. Alleen weet ik niet hoe we ze moeten oplossen.
 Marcel: Laat dat denken maar aan mij over. Ik zal wel een oplossing zoeken.
 Jenny: Natuurlijk, jij alleen kan dat.
 Marcel: Ik moet niets anders doen op een dag dan denken. Een kuisvrouw kan dat niet en als het u niet aan staat dan trap je het maar af.

Jenny: Ah, zo zit dat. Salu.
 (Jenny af voordeur. Gaston naar voordeur)

Gaston: Marcel, wat heb je nu gedaan? Jenny buiten gezet.
 Marcel: Ze zal morgen wel terug komen en anders moet Karine maar kuisen.
 Gaston: Die heeft daar geen tijd voor. Die moet studeren.
 Marcel: Dan moet jij het doen en zaagt nu niet. Ik ben aan het denken hoe het nu verder moet met onze duivenbond.
 (Karine komt op via de gangdeur.)

Karine: Nonkel, wat doet André boven op de zolder?
 Marcel: Die is zotte Rik aan het zoeken.
 Karine: Ik heb u niets gevraagd. Nonkel, antwoord eens.
 Gaston: Marcel heeft gelijk. André is zotte Rik aan het zoeken. Hij heeft het spoor geroken en gaat er nu op af. André is een klasbak en spoorzoeken is heel moeilijk. Ik kan het weten want ik heb het ook al gedaan.

Karine: Als je maar niet denkt dat hij op mijn kamer kan komen zoeken want die is vast en blijft vast. Zelfs al zou Rik daar zijn.
 Gaston: Heb jij zotte Rik op je kamer? Dat is een gevaarlijke.
 Karine: Nee, ik heb die niet op mijn kamer. (Gaat zitten in kleine zetel)
 Gaston: (zucht en gaat zitten aan tafel) Wat een geluk.
 (De voordeur gaat open en Zulma komt op.)

Zulma: (streng) Wel, mijn beste vrienden! Hoelang moet ik daar nog in die auto blijven zitten.
 Marcel: (kleintjes) We waren zo goed als vertrokken.
 Koko: Voeten afkuisen als je binnen komt (2X)
 Zulma: En laat die stomme vogel zwijgen of ik steek hem in de stoofpot.
 Gaston: Koko, kan jij alsjeblieft zwijgen? Zulma heeft niet graag dat je roept.
 Koko: Voeten afkuisen als je binnen komt (2X)
 Gaston: Hij luistert niet. Je zal naar de deurmat moeten gaan.
 Zulma: Marcel, werp een doek over die kooi.
 Marcel: Ja, lief bolleke.
 Karine: (Lacht) Het is duidelijk dat ten huize van de zakenman de vrouw de broek draagt.

Marcel: (Kijkt rond) Lief bolleke, ik zie geen doek.
 Koko: Voeten afkuisen als je binnen komt (2X)
 Zulma: Ik word zot van dat lawaai. (Gaat naar de deurmat en kuist haar voeten en kijkt naar de papagaai.) Is het zo goed?
 Koko: Het zou gaan tijd worden (2X)
 Zulma: Van wie is dat beest eigenlijk?.
 Gaston: Van Jenny.
 Marcel: (Doet zijn jas uit en legt hem over de kooi) Ik zal er mijn jas opleggen dan zal hij ons niet meer storen.

Zulma: (tot Gaston) Geef uw constateur nu maar dan kan ik naar het duivenlokaal vertrekken.

Gaston: (neemt zijn constateur van de tafel en geeft deze aan Zulma) Hier is hij maar draagt er zorg voor want ik heb heel goed gepakt.

Karine: Heb jij ook goed gepakt Marcel?

Zulma: Dat weet hij niet Karine. Hij heeft nog nooit duiven gepakt. Dat is allemaal werk voor mij, de duiven pakken en verzorgen. Grote woorden geven. Dat is zijn hobby. Maar iets doen. Amaai. (kijkt naar Marcel) En zeg nu niet dat het niet waar is.

Marcel: Het is waar, lief bolleke.

Zulma: Ik ben ermee weg. Rijden jullie mee of blijven jullie hier?

Gaston: Ik weet het niet. Willen we meerijden Marcel?

Marcel: Mogen we hier blijven bolleke?

Gaston: Mogen we hier blijven bolleke, ik bedoel Zulma?

Zulma: Blijf hier maar, dan heb ik van jullie geen last. Salu (Zulma af via voordeur)

Marcel: Allee, vooruit. Den bol is weg.

Karine: Zo te zien heeft die bol toch veel te zeggen aan u. Daar ben ik wel van verschoten.

Marcel: Dat was maar om te lachen wat ze zei. Natuurlijk pak ik zelf mijn duiven. Een belangrijke zakenman als ik heeft nood aan een hobby. Duivensport is een gezonde hobby.
(André op via de gangdeur)

André: Karine, mag ik de sleutel van je kamer?

Karine: Champetter, ben je niet verlegen. Een jong meisje de sleutel van haar kamer vragen.

André: In het belang van het onderzoek eis ik je sleutel op en (Steekt vinger in de lucht.) het is wijkagent en niet champetter.

Karine: Je mag eisen zo veel als je wil, je krijgt de sleutel toch niet. Trouwens, heb jij een huiszoekingsbevel?

André: Nee, dat heb ik niet, maar 1 ding weet ik. Zotte Rik is op uw kamer. Ik riek het.

Gaston: Karine, dat is toch niet waar.

Karine: Maar nee, nonkel. Ik heb het u toch al verteld.
(André schudt zijn hoofd)

André: Wat ruik ik dan op je kamer? En zeg nu niet dat er niemand is.
(kleine stilte)

Karine: Ik heb bezoek op mijn kamer maar het is niet wie jullie denken.
(Marcel gaat naar Karine)

Marcel: Je moet je zo niet schamen. Je bent oud genoeg om een lief te hebben.

Gaston: Is het een brave jongen?

Karine: Het is een vrouw.

Gaston: Ben jij lesbisch?

Karine: Nee, en laat me nu uitspreken. Enkele dagen geleden kreeg ik een brief uit Canada van mijn tante Rita. Ze schaamde er zich voor dat ze al die jaren geen contact met ons gezocht had. De dood van mijn ouders was ook voor haar een dieptepunt. Ze kon niet naar de begrafenis komen want op dat moment maakte ze een huwelijks crisis door. Maar nu wou ze alles goed maken. Ze schreef haar telefoonnummer op de brief en vroeg of ik haar wou bellen als ik het goed vond.

Gaston: Dus je hebt haar gebeld en nu is ze hier.

Marcel: Je hebt dat gedaan zonder uw nonkel in te lichten. Ben jij hier dan de baas in huis? Trouwens, ik wist hier ook niets van.

Karine: Tante Rita is familie van mij en niet van jullie. Ondertussen hebben we alles uitgepraat en je zult vlug merken dat het een vriendelijke en warme vrouw is .

André: Ga ze dan maar halen dan kan ik haar onderzoeken.
(Karine staat recht)

Karine: Wat?

André: Ik bedoel ondervragen of ze zotte Rik niet gezien heeft.
(Karine gaat af via gangdeur)
Ik vind het toch een gekke geschiedenis.

Gaston: Wil je zeggen dat je ze niet gelooft?
(André naar middenvoor)

André: Dat zeg ik niet. Maar het is toch raar. In ons dorp zijn er 2 verdwijningen en ineens verschijnt er iemand.
(Gaston naar middenvoor)

Gaston: Inderdaad, iemand die 30 jaar niet meer in België geweest is.
(Marcel gaat tussen beide heren staan)

Marcel: Denk je dat er een verband is tussen de verdwijningen en de verschijning.

André: Dat weet ik niet. Als speurder moet je met alles rekening houden.
(Karine en Rik komen op via de gangdeur. Rik is dus tante Rita geworden. Een vrouw met mooie kledij en zeer goed gesminkt. Op het eerste zicht zou je zeggen dat het een echte vrouw is.)

Karine: Heren, mag ik jullie voorstellen. Tante Rita uit Canada.

Rik: Goedemorgen lieve mannen.

Marcel: (Knikt) Vriendelijk.

Gaston: (Vol bewondering) Warm.

André: (Ruikend) Ze ruikt goed.
(Rik gaat naar de heren toe die allemaal middenvoor op een rij staan)

Rik: Jij bent dus die charmante Nonkel Gaston. Karine heeft al veel goede dingen van u verteld.

Gaston: (Gaston gaat op zijn knieën zitten en kust de hand van Rik.) Ik wist niet dat Karine zo een prachtige tante had. (Gaston gaat aan tafel zitten. Hij is op slag verliefd op Rita)

Rik: Dank u. (tot André) Jij bent zeker die geweldige commissaris van het dorp.

André: Nee, niet echt. Er juist onder. (Steekt zijn vinger op) Wijkagent maar dan een met veel capaciteiten.

Karine: André kan echt alles aan, tante. Op dit moment is hij een verdwijning aan het onderzoeken. (wijst naar de salon) Wil je niet gaan zitten, tante?

Rik: Graag. (Gaat zitten in grote zetel) Een verdwijning onderzoeken dat is interessant. Als ik soms kan helpen moet je het maar zeggen.
(André knikt en gaat aan tafel zitten. Marcel gaat naar Rik)

Marcel: Ik ben Marcel Van Steen. Eigenaar van een diamantfabriek en voorzitter van onze duivenbond

Rik: Over u heb ik ook al veel gehoord. Jij bent naar het schijnt de slimste mens van het dorp.

Marcel: Als je de mensen een beetje kent hier in het dorp mag je dat wel stellen. Daarom heb ik het ook al zo ver geschopt in het leven, natuurlijk.

Rik: Ik zal u eens testen met een raadsel. De vader van Jantje heeft 3 zonen: Kwik, Kwek en ...

Marcel: (invallen) Kwak

Rik: Neen, Jantje.

(Marcel naar rechtsvoor)

Marcel: Dat was een strikvraag. Maar we hebben geen tijd om moppen te vertellen. We moeten heel dringend vergaderen over de toekomst van onze duivenbond.

Rik: Ik heb gehoord welke tragedie jullie is overkomen.

Marcel: We moeten terug geld bijeen krijgen of het is binnenkort gedaan om met duiven te spelen.

Gaston: Dat is waar, want het seizoen is bijna gedaan.

Marcel: Dat bedoel ik niet. We moeten geld hebben om de onkosten te kunnen blijven betalen.
(Gaston wil iets zeggen)
En zeg niet dat ik moet sponsoren.

Karine: Wat wil je dan doen?

Marcel: Dat weet ik niet. Heeft er iemand een voorstel?

Rik:: Een modeshow, dan kan ik mij verkleeden in een man.

Gaston: Doe dat niet. Ik zie u veel liever als vrouw.
(Gaston gaat naast Rita zitten. Hij kan zijn ogen niet van haar afhouden)

André: Of het moest een bikini show zijn.

Marcel: Zwijg daarvan hé. Zien jullie Marie en ons Zulma al in bikini?

Gaston: (denkt na) Niet echt. Daar zal in ieder geval weinig volk komen naar kijken.

Marcel: Dus geen modeshow. Heeft er nog iemand een idee?

André: Misschien kunnen we een avond zoektocht organiseren in het bos. Al wat we nodig hebben is voor iedereen een vergrootglas.

Marcel: Een zaklamp zeker anders loopt iedereen tegen een boom. Nee, geen flauwe kul. We moeten iets vinden dat geld opbrengt.

Karine: Waarom spelen we geen toneel. Daar komt altijd veel volk op af.

Marcel: Dat is het beste idee dat ik al gehoord heb. Morgennamiddag beginnen we te repeteren en ik ben regisseur.
(Marcel gaat naar de voordeur)

Karine: Naar waar ga je? Niet zo vlug, we hebben nog geen toneelstuk.

Rik: Dan zullen we morgen niet moeten repeteren want eerst moet er gebeld worden naar een uitgeverij voor een toneelstuk. Welk stuk gaan we eigenlijk spelen? Heeft er iemand een idee.

Gaston: Iets over duivenmelkers?

Karine: We moeten ook nog weten wie er allemaal meedoet.

Marcel: Is er nu echt geen betere oplossing dan te bellen naar zo een uitgeverij?

Karine: Op zolder heb ik misschien nog een opstel van vroeger uit het school, maar ik weet niet of het iets goed zal zijn.

Rik: Bekijk het eens. Je weet nooit.

Karine: Als het een goed opstel is, kan ik er een toneelstukje van maken en dan kunnen we morgenavond repeteren.

Marcel: Wil je dan zeggen dat jij gaat regisseren?

Karine: Ja, als het voor de grote voorzitter goed is natuurlijk.

Marcel: Als ik de hoofdrol mag spelen, is het voor mij goed.

Gaston: Kan je dat Marcel?

Marcel: Wat kan ik niet. Zeg dat eens?

Rik: Een eenvoudig rekensommetje maken. Hoeveel is $101 + 100 + 100$?

Marcel: Wat is dat nu voor gezever. 301 natuurlijk.

Rik: Nee, 1 politiewagen en 2 ziekenwagens.

Gaston: Dus met andere woorden: Een wreed ongeluk.

Marcel: (Rustig) Ha, ha, ha. Flauw. Ik ben hier weg. (bevelend tot André) Geef mijn jas eens.
André: Omdat je het zo mooi vraagt zal ik hem eens geven.
(André neemt de jas van Marcel van de kooi.)
Gaston: Zou die papagaai niet graag meespelen in ons toneel?
André: Lieve Koko wil jij mee spelen in ons toneelstuk? (tot andere) Geen reactie. Ik zal het nog eens vragen. ((André gaat wat dichterbij de kooi staan) Lieve Koko wil jij .... (Op dat ogenblik bijt Koko in de neus van André) Aaaaaaaaah, Mijne neus. Aaaaaaaaah. Stom beest.
Rik: De neus is zijn neus kwijt.
André: (André gaat naar de voordeur en wil afgaan maar de deur gaat open en weer moet zijn neus er aan geloven.)
Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah
(Zulma komt op via voordeur met een constateur. André af)

Einde

Bedrijf 2: Maandagavond

Als het doek opengaat, ligt Rik op het bed. Karin staat linksvoor met een kleine brochure in de hand. De tafel, 2 stoelen en de kleine zetel zijn verdwenen. De 2 andere stoelen zijn aan de kant geschoven (rechtsmidden) en de grote zetel staat rechtsmidden schuin op het podium. In het midden van het podium staat nu een Wig Wam waar Marcel inzit verkleed als opperhoofd. De deuren van badkamer, keuken en gang staan open. Koko de papagaai staat op een zeer klein tafeltje naast de achterdeur.

Karine: Is iedereen klaar dan kunnen we beginnen met de eerste repetitie.
Gaston: (vanuit de keuken) Moeten we niet wachten op de laatkomers?
André: (Vanuit de badkamer) Ik heb geen tijd om te wachten ik moet nog werken.
Marcel: (Vanuit de wigwam) Hoe kan jij nu nog werken. Je werkgerief is kapot.
André: (Vanuit de badkamer) Dat is allemaal uw schuld. Ik moest jouw jas van die papagaai zijn kooi nemen.
Marcel: (Vanuit de wigwam) Dat is waar, maar ik heb niet gezegd om Koko een kus te geven.
Karine: Kunnen jullie nu stoppen met ruzie te maken. Zo komen we geen stap verder.
Agnes: (Vanuit de gangdeur) Je hebt gelijk Karine. Doe maar verder want ik heb op het gemeentehuis nog veel werk.
(Gaston op via keuken en gaat naar Karine)
Gaston: Karine, welke kledij moest ik nu weer aan trekken?
Karine: Iets wit nonkel. Jij bent de witte prins op het witte paard.
Gaston: (Denkt luidop na) Een witte prins op een wit paard. Dat komt in orde.
(Gaston gaat naar de voordeur)
Karine, Gaston: Waar ga je naartoe? De repetitie gaat beginnen.
Gaston: Ik ga mijn paard zoeken.
(Gaston doet zijn jas aan gaat af via voordeur)
Karine: Nu snap ik er niets van. Is die zot aan worden?
Marcel: (Vanuit de wigwam) Aan het worden? Is die al ooit serieus geweest?
Karine: Let op uw woorden, Marcel. Het gaat hier wel over mijn nonkel.

Marcel: (Vanuit de wigwam) Het is al goed. Ik maak er geen woorden meer aan vuil. Begin nu maar want het wordt hier te warm in die wigwam.

André: (Vanuit de badkamer) Heel goed gezegd, Marcel. Ik sta te springen om te beginnen.

Karine: Opgelet allemaal: Repetitie 1 van mijn opstel *“Ik Droom”* (Neemt haar brochure en begint te lezen.)
“Het was een mooie zomerdag geweest. Samen met mijn mama en papa was ik een dagje naar een pretpark geweest. Er waren leuke attracties en shows. Ik speelde en speelde en voor ik het wist was het al tijd om naar huis te rijden. Op de terugweg moest ik altijd maar denken aan die 1 bepaalde show. Een indianenshow. Het was echt indrukwekkend.”

Marcel: (Vanuit de wigwam) Ben je nu jouw opstel aan het voorlezen of spelen we nog toneel?

Karine: Heb toch geduld. Dit is alleen de inleiding.
 (Leest verder)
*“’s Avonds in mijn bed dacht ik er nog aan. Moe maar gelukkig viel ik in slaap en toen gebeurde het:
 Opeens zat ik verscholen achter een rots en in de verte zag ik een indianendorp.”*
 (Karine kijkt naar Rik) Tante Rita, verstop u achter de zetel.
 (Er gebeurt niets en Karine roept nogmaals) Tante Rita!
 (We horen Rik snurken en Karine gaat naar het bed)

Marcel: (Roept vanuit de wigwam) Karine, doet er nu ook al een varken mee in uw toneel?
 (Karine schudt Rik wakker)

Karine: Wakker worden.
 (Rik springt uit bed)

Rik: Madam Van Es! (2x) (kijkt rond) Waar ben ik?

Karine: Wij zijn ons toneel aan het repeteren en jij moet je achter de zetel verstoppen. (wijst naar de grote zetel)

Agnes: (vanuit de gangdeur) Hoe ken jij mijn naam?

Karine: (vlug) Ik heb haar dat vertelt, nietwaar tante.

Rik: Ja, ja, dat is waar. (Rik gaat zich achter de grote zetel verstoppen) Is het zo goed?

Karine: Ja maar nu uw tekst nog.

Rik: (Komt met zijn hoofd te voorschijn) *“Oh, wat is dat daar. Dat is een indianendorp, maar er zijn geen indianen”*

Karine: (leest verder) *Ik keek in het rond en inderdaad, er waren geen roodhuiden te bespeuren.”*
 (even stilte) Tante Rita, waar blijft uw 2de zin?

Rik: Sorry, vergeten. (Komt weer te voorschijn) *“Waar zouden ze toch zitten, misschien zijn ze wel op oorlogspad.”*
 (Rik verstopt zich terug achter de zetel)

Karine: (leest verder) *“Maar zonder ik het wist was er een indiaan met pijl en boog stilletjes tot bij mij gekomen.”*
 (Kijkt naar de badkamer) Champetter, het is aan u.

André: Het is wijkagent! (steekt zijn arm uit de deur) Onderuit voor het stof want hier kom ik.
 (Gekleed als een indiaan op oorlogspad en met zeer veel lawaai komt André al dansend op via de badkamer. Hij heeft pijl en boog bij. Zijn neus zit in verband.)
 Hoewoewoewoewa, Hoewoewoewoewa, Hoewoewoewoewa,

Karine: (roept) stop!!!!
 André: (stopt en kijkt haar aan.) Is het niet goed?
 Karine: Heb jij eigenlijk wel gehoord wat ik gezegd heb?
 André: Neen.
 (André gaat naar Karine)
 Karine: Dat er een indiaan stilletjes tot bij mij gekomen was.
 André: Oei, dan moet ik het zeker opnieuw doen?
 Karine: Inderdaad, en je moet tot achter de zetel gaan en niet tot hier.
 André: Dat komt in orde.
 (André gaat terug naar de badkamer. Hij kijkt even naar Koko)
 Koko: Lekker stukje vlees (2x)
 André: Ik heb u niets gevraagd, stomme vogel.
 (André af via badkamer)
 Karine: Kom maar terug op.
 (André komt terug op en gaat stilletjes tot bij Rik)
 Stop! Stop!
 André: Wat is er nu weer?
 Karine: Kijk eens goed naar jezelf. Zie je niets verkeerd?
 André: (hij bekijkt zichzelf) Ik zou niet weten wat.
 Karine: je hebt uw horloge nog aan. Ik heb nog nooit en indiaan gezien met een horloge.
 (André gaat zijn horloge aan Karine geven)
 André: Herbeginnen zeker.
 Marcel: (Vanuit de wigwam) Nee, nee, anders zitten we hier morgen nog en het is hier veel te warm in deze tent.
 Karine: We gaan gewoon verder met het verhaal. Ga maar bij Tante Rita staan en neem haar gevangen.
 (André gaat tot bij Rik. Karine leest verder)
“Want opeens voelde ik een punt van een pijl in mijn rug.”
 (Karine kijkt naar André) Komaan André, tekst.
 André: *“Wat doet het bleekgezicht hier op onze jachtvelden?”*
 Karine: *“Ik schrok enorm en zei:”* (tot Rik) Tante Rita, nu moet je rechtstaan en naar André kijken.
 Rik: (staat recht) *“Ik weet het niet. Opeens was ik hier.”*
 André: *“Ik neem u gevangen. Ons opperhoofd Grijs duif zal over uw lot beslissen”*
 Rik: *“Doe mij alsjeblieft geen pijn. Ik zal alles doen wat je zegt.”*
 André: (Met gewone stem) Echt waar?
 Karine: Champetter, je moet je aan je tekst houden.
 André: Sorry. (Met indianenstem) *“Begin dan maar met uw tong niet meer naar buiten te steken en uw oren ver open te doen wanneer ons wijs opperhoofd zijn woorden laat spreken.”* (André kijkt naar Karine en steekt zijn vinger op en met zijn indianenstem zegt hij de volgende zin.) *En wanneer houden jullie nu eens op met champetter te zeggen. Het is...*
 Iedereen: (Karine, Agnes, Rik en Marcel) Wijkagent !!!
 André: Juist.
 Karine: (Leest verder) *“De indiaan bracht me dus naar het dorp dat vol stond met wigwams en in een daarvan woonde het opperhoofd”*
 (André en Rik gaan naar middenvoor. De voordeur gaat open en Zulma komt op. Zij is gekleed in een stofjas en heeft een tuin parasol met een voet bij.)
 Zulma: Hier ben ik ermee.

Koko: Voeten afkuisen als je binnen komt (2x)
 Zulma: Is dat ding hier nu nog altijd?
 (Zulma veegt haar voeten af)

André: Ja, en in topvorm.
 Zulma: Kan mij nu iemand vertellen waarvoor dit moet dienen?
 Marcel: (Vanuit de wigwam) Dat zal ik eens direct vertellen. Wacht, ik kom uit de tent.

Karine: Blijven zitten. Het is hier nog steeds repetitie.
 Marcel: (Vanuit de wigwam) De parasol moet dienen als martelpaal. Ik had thuis niets anders.

Rik: Het is precies wel een dunne martelpaal.
 Zulma: Een geluk dat ik er niet aan vast gebonden word.
 Karine: Zet hem maar naast de wig wam.
 (Zulma zet de parasol naast de wigwam)

Zulma: (Kijkt rond) Het lijkt mij hier anders wel een leuke boel.
 Karine: Als je wil, mag je mijn rol spelen. Dan hoef ik alleen maar te regisseren.
 Zulma: Wat voor rol is dat?
 Karine: Een indianenrol. Al wat je moet doen is de gevangene bewaken. Je zal dat wel kunnen, zeker?

Zulma: Heb je me al eens goed bekeken. Je moet al veel gewicht in de schaal leggen om mij omver te krijgen.

Karine: Je doet het?
 (Zulma knikt)

Zulma: ja zeker, en hier in mijn stofjas heb ik nog 2 pluimen van een duif . Die kan ik in mijn haar steken. Zo ben ik toch een beetje een indiaan.

Karine: Dan ben jij nu indiaan "Bonestaak"
 Zulma: Een naam op mijn lijf geschreven.
 (Marcel moet lachen. Zulma gaat naar de wigwam. Ondertussen gaat Karine in de kast een brochure voor Zulma halen)
 Wat! Lachen met mij! Kom er maar eens uit dan zal ik u aan de muur hangen.

Marcel: (Vanuit de wigwam) Nee, lief bolleke, ik zal het niet meer doen.
 Rik: Eigenlijk heb ik compassie met u, Zulma. Want weet jij het verschil tussen u en de Heilige Maria?

Zulma: Ik zou het niet weten.
 Rik: De Heilige Maria slaapt maar 1 nacht met een ezel.
 Marcel: (Vanuit de wigwam) Ha, ha, ha, dat is grappig. Ik lach mij kapot.
 Karine: Kunnen we nu verder doen met de repetitie of het komt hier nooit in orde. (gaat naar Zulma en geeft een brochure)
 Zulma, Hier is uw tekst en ga voor de wigwam staan.
 (Zulma gaat voor de wigwam staan)
 (leest verder) *"De tent van het opperhoofd werd bewaakt door een andere indiaan"*
 (André en Rik gaan tot bij Zulma)

André: *"Rode broeder Bonestaak, kan jij ons wijs opperhoofd uit zijn wig wam halen?"*

Zulma: (leest) *"Dat zal nu niet gaan, dappere krijger Gebroken Neus. Ons opperhoofd is de achterkant van zijn ogen aan het bekijken.*

André: *"Dat hij dan vlug de deksels van zijn ogen ver open doet, want ik heb belangrijk nieuws"*

Karine: (leest) *"Indiaan Bonestaak ging de wigwam binnen en even later kwam ze terug naar buiten"*
 (Zulma steekt haar hoofd even in de wig wam)

Zulma: “*Opperhoofd Grijze duif treedt zodadelijk naar buiten met zijn ogen ver open.*”

Karine: Marcel, kom nu maar uit de wigwam.

Marcel: (Vanuit de wig wam) Het zal gaan tijd worden.
(Op dat ogenblik gaat de buitendeur open en Jenny komt op. Zij heeft 2 volle boodschappentassen bij.)

Jenny: Dag Koko, ik ben het. Dag, iedereen.
(Ze veegt haar voeten)

André: Dat is ook vriendelijk van u. Eerst een goede dag zeggen tegen dat gevaarlijke monster en dan pas tegen ons.

Jenny: (Lachend) Heeft hij in uw neus gebeten ventje. Ocharme, toch.

Karine: Jenny, je mag je al gaan omkleden want zodadelijk is het aan u.

Jenny: Dat is goed maar eerst heb ik voor jullie iets bij.
(Jenny haalt uit een boodschappentas allemaal verschillende pantoffels. Hoe kleurrijk en gek ze eruit zien hoe beter.)
Iedereen krijgt van mij een paar pantoffels en ik wil dat die onmiddellijk worden aan gedaan. Jullie schoenen moeten daar onder de kapstok staan. (wijst) Ik ben het beu om elke week in zo’n smerig huis binnen te komen. Deze morgen was het weer hetzelfde. Dat moet hier gedaan zijn.

André: Dat gaat toch niet. Wij zijn verkleed. Heb jij ooit al eens een indiaan gezien met sloefkes?

Jenny: Nee, maar het moet dan nu maar de eerste maal zijn.

Karine: Doe maar wat Jenny zegt dan kunnen we verder doen met ons toneel.
(Jenny geeft aan iedereen pantoffels die men direct aandoet. De schoenen zet men onder de kapstok en daarna neemt men hun plaats op het podium terug in. Zulma gooit er een paar in de wigwam.)

Marcel: (Vanuit de wigwam) Auw. Zot.

Zulma: Kom dat hier eens zeggen.

Marcel: (Vanuit de wigwam) Het is niks, bolleke. Het is maar voor te lachen.

Jenny: (Jenny staat nu rechtsvoor en bekijkt iedereen) Dat ziet er al veel beter uit. Bedankt allemaal. Dan zal ik mij nu gaan omkleden.
(Jenny gaat af via gangdeur.)

Karine: Marcel, kom nu maar uit de wigwam.
(Marcel gekleed als een opperhoofd en met pantoffels aan komt uit de wigwam.)

Marcel: Dat doet goed. De benen weer even strekken.

Karine: Begin uw tekst maar te zeggen. Je kent hem toch nog?
(Marcel gaat helemaal tot vooraan het podium)

Marcel: Natuurlijk. (Denkt na)

Karine: Wel?

Marcel: Geef eens het eerste woord, dan ben ik vertrokken.

Karine: Goede.

Marcel: Goede. (Denkt nog steeds na) Het tweede?

Karine: Krijger.

Marcel: Goede krijger. (nog steeds weet hij het niet) Het derde?

Rik: Vraag ineens dat Karine het hele boek voorleest.

Marcel: Zwijg nu toch eens. Ik moet nog warm lopen.

André: Was het in de tent niet warm genoeg.

Karine: Vooruit, neem uw tekst maar uit de tent dan kunnen we verder doen.
(Marcel haalt zijn brochure uit de tent.)

Marcel: (Leest) “*Goede krijger, welk belangrijk nieuws heb je voor mij. Laat uw tong spreken.*”

André: *“Ik heb een bleekgezicht gevangen genomen”*
 Marcel: (leest) *“Wat !!! Het is al honderden manen geleden dat er nog een bleekgezicht op onze jachtvelden verscheen. Breng hem hier !!!”*

André: *“Het is een squaw en ze staat voor uw neus.”*
 Karine: Zo is uw tekst niet. Je mag niet improviseren.
 André: Ik heb toch gelijk. Ze staat toch voor zijn neus. Maar, het is goed, ik zal opnieuw beginnen.
“Het is een squaw. Ik zal ze halen.”

Karine: (leest) *“Gebroken Neus bracht me dus bij het opperhoofd.”*
 (Rik en André gaan 1 stap vooruit)

Marcel: (leest) *“Ik Ben Grije Duif het Grote opperhoofd van de Dove kwakkels. Wat komt het bleekgezicht op onze jachtvelden doen?”*

Rik: *“Ik weet het niet. Ik ging slapen en opeens was ik hier”*

Marcel: (leest) *“Dat is geen antwoord. U moet sterven, U mag niet meer terug keren naar uw blanke wereld. Krijger Bonen Staak zal u vastmaken aan de martelpaal.”*
 (Op dat ogenblik gaat de buitendeur open en Gaston komt binnen. Hij heeft een witte home trainer bij.)

Karine: Nonkel, wat heb jij bij?
 Gaston: Zie je dat niet?
 André: Natuurlijk zien we dat. Dat is een home trainer.
 Gaston: Neen, dat is geen home trainer. Dat is mijn wit paard.
 Rik: Zo te zien is het dan wel ijzersterk.
 Gaston: Ik heb dat nodig voor mijn rol. Nu moet ik mij zelf nog omkleden in een witte prins en dan ben ik klaar.
 (Gaston zet de home trainer links midden en gaat af via keukendeur. Iedereen kijkt hem aan.)

André: Wat is die allemaal van plan?
 Karine: Dat zullen we straks dan wel zien. We doen nu verder.
 (leest verder) *“Indiaan Bonen Staak bracht me naar de martelpaal.”*
 (Zulma neemt Rik mee tot bij de tuin parasol.)

Rik: *“Alstublieft, laat me leven. Ik ben nog zo klein en ik ben toch onveilig voor jullie.”*

Zulma: (leest) *“Het kleine bleekgezicht mag haar tong zo niet laten spreken of ik ruk het uit haar mond.”*
 (Rik gaat aan de tuinparasol staan.)
 (leest) *“Krijger Gebroken Neus, neem het touw uit de wig wam”*

Marcel: Doe geen moeite. Er ligt geen touw in de wig wam. Ik ben het thuis vergeten.

Zulma: Vergeten! Ik dacht dat jij nooit iets vergat. Jij bent toch de slimste zeg je altijd.

Marcel: Sorry, bolleke. Het zal niet meer gebeuren.
 (Karine gaat naar Rechtsvoor)

Karine: Maar ondertussen staan we hier wel zonder touw. Hoe moet het verhaal nu verder.

André: (Steekt vinger in de lucht) Ik weet de oplossing. (Iedereen kijkt hem aan) Handboeien.

Rik: Goed bezig. Handboeien in de Far West.

André: Het is dat of niks.

Karine: Haal ze maar dan hebben we toch iets.
 (André gaat in de badkamer handboeien halen. Karine gaat zitten in de zetel. De gsm van Marcel rinkelt in de wigwam.)

Marcel: Dat zal voor mij zijn.(Gaat naar de wigwam)

Rik: Nog beter. Gsm in de Far West.

Marcel: (Neemt zijn gsm) Hallo, met mijnheer Van Steen, directeur van diamant fabriek "Glashelder". Ik kan u op dit ogenblik niet spreken want ik zit in een belangrijke meeting. Spreek gerust een boodschap in en ik bel u later terug. Dank u. (Luistert even wie er een boodschap inspreekt en zit dan zijn gsm af.) Het was de Pier. Hij zei dat alles in orde was. (stille) Pier!!! (Marcel neemt zijn gsm en belt Pier terug op.) Hij neemt niet af.

Zulma: Dat is de 2de kemel die je schiet vandaag, voorzitter van mijn voeten. (Marcel wil iets zeggen) Hou uw mond maar, dat is winter en zomer goed. (André komt terug op met handboeien en gaat naar Rik.)

André: Rita, ik zal voorzichtig de handboeien aandoen.

Karine: Zijn we er? Dan kunnen we verder doen. (Leest) *"Daar stond ik dan aan de martelpaal. Was mijn laatste uur geslagen of kwam er nog een mirakel? In elk geval dansten alle indianen rond de martelpaal."* (kijkt iedereen aan) Vooruit iedereen. Rond de parasol dansen. (André, Marcel en Zulma dansen rond martelpaal. Even later komt Agnes op via de gangdeur. Zij is gekleed als een ridder. Ook zij heeft pantoffels aan. Rond haar lichaam draagt zij een burgemeester lint. Agnes gaat naar de indianen toe die stoppen met dansen. De gangdeur blijft open staan)

Agnes: *"Ik ben een ridder van de vierkante tafel en ik eis dat de gevangene onmiddellijk vrij gelaten wordt zo niet zal er bloed vloeien."*

Karine: (Leest) *"Wat was dat nu opeens. Uit het niets verscheen er een ridder. Zou die mij komen redden?"*

Marcel: *"De blikken krijger spreekt geen wijze woorden. Als hij niet verdwijnt van onze jachtvelden, zullen onze pijlen hem naar het eeuwige voeren."*

Karine: (leest) *"De ridder trok zijn zwaard en een gevecht barstte los. Bonen Staak werd geraakt en viel dood op de grond."* (Agnes steekt met een zwaard in de buik van Zulma en deze valt op gekke wijze op de grond.)

Zulma: Is het zo goed?

Karine: Dat is prachtig. U bent voor het toneel geboren.

Zulma: (staat recht) Dan ben ik nu weg. Ik moet thuis de was nog gaan insteken.

Marcel: Blijf nog maar hier. We spelen straks nog een 2de maal.

Karine: Als dat aan dit tempo moet gaan, gaat ons dat zeker niet meer lukken. (Zulma gaat naar de voordeur)

Zulma: Ik moet het niet weten. Ik ben weg. (Zulma doet de deur open maar plots horen we Koko.)

Koko: Sloefkes uit (2X)

Zulma: Dat stom beest heeft nu alles gezien. (Zulma doet haar pantoffels uit en schoenen aan en gaat af via de voordeur.)

Zulma: Salu.

Marcel: Het zal gaan tijd worden dat die Bol weer buiten is. Ik word er misselijk van als ik er te lang moet naar kijken.

Agnes: Je bent wel over uw vrouw bezig. Hoe durf je.

Marcel: Ik zal zwijgen. Jullie vrouwen verstaan dat toch niet.

Rik: IK versta u wel. Soms is het een hel bij een vrouw.

Karine: Heeft er nog iemand interesse in verder te spelen? (Marcel naar rechtsvoor)

Marcel: In het belang van de duivenbond zullen we wel moeten. Pier heeft ons wat aan gedaan.

Karine: Dan gaan we verder.

Karine: (leest) *“Grijze Duif en Gebroken Neus werden kwader en kwader. Gewapend met pijl en boog gingen ze in de aanval. De ridder werd alsmaar meer en meer achteruit geslagen. De indianen gingen deze strijd winnen. Het duurde dan niet lang of de ridder was helemaal verdwenen.”*

(Terwijl Karine dit leest wordt alles uitgebeeld. Heel de front kant mag gebruikt worden. Na een kort gevecht verdwijnt Agnes via de gangdeur. André en Marcel gaan terug naar de Wigwam)

“Daar stond ik dan nog steeds aan de martelpaal. Hoop had ik niet meer. Wat wil je, als zelfs een ridder mij niet kon bevrijden.”

André: Wat wil je met zo een stoere indiaan. Je ziet, een hoofdrol is voor mij in de wieg gelegd.

Marcel: (Kucht) Tussen haakjes. Ik speel hier wel de hoofdrol. Vergeet dat niet.

André: Ah ja, Wie heeft er hier de belangrijkste daden al gedaan?

Marcel: Als opperhoofd is het normaal dat mijn onderdanen al het werk doen. Het denken, dat is voor mij!

Rik: Doet dat pijn?

Marcel: Wat?

Rik: Denken.

Marcel: Als je dat kan niet en ik kan het.

Rik: Marcel, luister eens goed: Als er een gat in zit, zit er geen gat in. Zit er geen gat in dan zit er een gat in. Wat is het?

(Marcel denkt diep na.)

André: (Na een kleine stilte) Misschien kunnen wij al verder doen met het toneel?

Karine: We zullen nog even wachten. Zo moeilijk is de vraag niet.

André: Wat is nu het moeilijkste? Die vraag of uw tekst?

Marcel: (kwaad) Maar zwijgt nu toch! Laat mij denken. Dat is niet gemakkelijk hoor.

Rik: Toch als je dat niet kunt.

(Iedereen lacht)

Marcel: Oh, nu ben ik uit mijn concentratie.

Karine: We zullen maar verder doen.

(Roept) Jenny! Het is aan u.

Jenny: (Vanuit de gangdeur) In orde. Ik kom.

Marcel: (gaat naar midden achter en praat tegen zichzelf) Als er een gat in zit, zit er geen gat in. Zit er geen gat in dan zit er een gat in.

Karine: (Leest) *“Opeens hoorde ik gekend muziekje.”*

(Karine gaat naar de kast waar een cd speler staat en zet hem aan. Jenny komt op via de gangdeur gekleed als Pippi Langkous. Al dansend komt zij tot aan de wigwam. We horen het gekende muziekje van de tv. Jenny brengt een heus dans nummertje. Karine zet de cd terug af)

“Ik kon mijn oren en ogen niet geloven. Mijn groot idool van de tv stond voor mijn neus.”

Rik: *“Pipi, wat een verrassing! Maar maak vlug dat je hier weg bent want die indianen zijn levensgevaarlijk.”*

Jenny: *“Daar ben ik niet bang voor”*

Rik: *“Wat kom je hier eigenlijk doen?”*

Jenny: *“Niets ik ben hier gewoon op doorreis.”*

André: *“Het bleekgezicht met de gouden haren moet haar tong zo niet laten varen. Ons wijs opperhoofd zijn hersenen treden in beweging om over uw lot te beslissen”*
(André kijkt naar Marcel maar die is nog steeds met zijn gedachte bij het raadsel.)
Marcel !! Het is aan u.

Marcel: Wat?

André: Uw tekst.

Marcel: Zijn jullie al verder gegaan? En dat zonder aan mij te vragen.

Karine: Wij moeten wel verder doen. We hebben al genoeg tijd verloren.

Marcel: Luister: Als voorzitter van de duivenbond heb ik hier alles te zeggen dus ook over onze activiteiten.

André: Als jij treuzelt, moeten wij maar wachten.

Marcel: Inderdaad.

André: Weet je wat? Als dat zo zit dan ben ik er mee weg.
(André doet zijn pantoffels uit werpt ze in de keuken)
Die zijn voor Gaston.

Marcel: Wat ga je doen? En ons toneel dan? En onze duivenbond?
(André doet zijn schoenen aan)

André: Uw duivenbond !! Voor mij part steek je die in .....

Rik: (Vlug) In uw Gat???

André: Juist.
(Neemt kepie en jas van de kapstok en gaat af via de voordeur.)

Marcel: (Kijkt boos naar Rik) In het vervolg zwijg jij ook maar.

Rik: Ik wou enkel helpen.

Marcel: Dat had je dan niet moeten doen.

Karine: Marcel, jij hebt het recht niet om tante Rita zo aan te vallen.

Jenny: Dat vind ik ook.

Marcel: Iemand die niets te zoeken heeft bij onze duivenbond moet zich niet mengen in een discussie die ik voer. (gaat naar gangdeur) Ik ga mij omkleden.
(Marcel af via gangdeur)

Jenny: Dat zal ik ook maar doen want het toneelstukje is nu wel om zeep. Spijtig dat je er zoveel energie ingestoken hebt.
(Karine gaat naar Jenny. Agnes komt op via de gangdeur.)

Karine: Ik had slimmer moeten zijn en mijn mond houden en niet zeggen dat ik een opstel had.

Rik: Je moet nu niet doen dat het uw schuld is dat alles mislukt.

Jenny: Ze heeft gelijk. Het is de schuld van die betweter van een Marcel en van niemand anders.

Karine: Je kunt wel gelijk hebben. (tot Rik) Ik zal je losmaken, tante. Het is toch niet meer nodig om daar te blijven staan.
(Agnes komt op via de gangdeur. Ze heeft terug gewone kledij aan.)

Agnes: Beste mensen, ik ga vlug naar het gemeentehuis. Mijn werk wacht.

Karine: Bedankt om mee te doen.

Agnes: Dat is graag gedaan. Tot een volgende keer. Daag.
(Agnes af via voordeur. Plots horen we Gaston roepen vanuit de keukendeur)

Gaston: Wanneer mag ik opkomen?

Karine: Dat is waar ook. Mijn nonkel staat nog te wachten.

Jenny: Geef hem ook zijn plezier en laat hem opkomen.

Karine: (roept) Nog even wachten.

Rik: Hij kan mij ook losmaken

Karine: Dat is waar en ik kan mijn verhaal afmaken.

Jenny: Nog veel plezier in elk geval. Ik ga mij omkleden.
(Jenny af via gangdeur)

Karine: Nonkel, als je muziek hoort mag je opkomen.(kijkt in de brochure) Ik zal mijn tekst wat aanpassen (Begint terug te lezen.) *“Pipi Langkous en de indianen waren dan wel verdwenen maar nog steeds was ik vastgebonden aan de martelpaal. Zou ik hier ooit nog weg komen. Na een tijdje hoorde ik muziek.”*
(Karine gaat weer naar de kast en zet de cd speler aan. We horen een leuk muziekje terwijl Gaston opkomt via de keukendeur. Hij is gekleed in een soldaat en heeft een geweer bij. Zoals iedereen heeft hij ook sloefkes aan. Rond zijn hals hangt een karton waarop geschreven staat in grote letters: “Witte prins”. Gaston gaat wat rijden op de home trainer en loopt dan rond op het podium als een soldaat die de vijand zoekt. Uiteindelijk stopt hij bij de parasol waar Rik staat. Karine zet de cd terug af)
“Voor ik wist stond er een witte prins voor mijn neus. Het was zoals in een droom of was dit een droom.”

Rik: *“Lieve prins, kom jij mij redden?Alsjeblieft. Ik zal alles voor je doen om hier weg te raken.”*

Karine: *“De prins zei geen woord maar keek mij betoverend aan en maakte mij los.”*
(Gaston bevrijdt Rik van de martelpaal.)
“Oh, ik was zo gelukkig. Uit dankbaarheid wilde ik mijn geweldige prins kussen.”

Rik: Kan dat niet geschrappt worden. Ik heb een lichte verkoudheid en ben bang om Gaston ziek te maken.

Gaston: Nee, nee, ik zal niet ziek worden. Doe maar gerust Rita. Ik ben er klaar voor.

Rik: Maar ik niet.
(Karine naar rechtsvoor)

Karine: Maak je nu niet belachelijk, tante. Je bent toch een volwassen mens.

Gaston: Toe kus me.

Rik: Dat is wel mijn tekst.

Gaston: Dat speelt geen rol. Als je maar kust.

Karine: Vooruit we gaan verder.
(leest) *“Aarzelend keek ik mijn prins aan en toen gebeurde het. Hij nam mij in zijn armen en zoende mij hevig. Ik was zo gelukkig.”*
(Gaston neemt Rik vast en zoent hem. Op dat moment komt de Pastoor op via de voordeur.)

Gaston: Dat was lang geleden. Daar ben ik niet goed van.

Rik: Ik ook niet.

Pastoor: Prachtig. Heel mooi. Diepe vriendschap is het mooiste was er is op de wereld.

Karine: Je bent nog wat te vroeg, mijnheer Pastoor. Ze kennen elkaar nog maar pas.

Gaston: Toch voel ik al dat ik met Rita eindelijk de liefde van mijn leven gevonden heb. (kijkt naar Rik) Ik zal altijd goed voor je zijn. Je zult van mij nog verschieten.

Rik: Die laatste woorden lagen bij mij ook op mijn tong.

Gaston: Ik ga mij omkleden. Ga je mee, mijn tortelduifje?

Rik: Ik blijf nog even hier.

Pastoor: Er is hier precies een feestje aan de gang.

Karine: Ik had een toneelstukje in elkaar gestoken maar het is mislukt. Marcel zal een ander plan moeten bedenken voor de duivenbond.

Gaston: Je bent zo laat op de avond nog op stap mijnheer Pastoor.

Pastoor: Ik ben Martha gaan bezoeken en ze lijdt hard onder de verdwijning van Pier. Ze kan maar niet begrijpen waarom hij haar heeft verlaten.

Gaston: Dat begrijpt niemand van ons. Allee, ik toch niet maar ik ben geen slimme, hé. Ik vond Pier altijd zo een toffe. Je mocht er van alles aan vragen. Hij hielp je altijd.

Karine: We zullen er ons moeten bij neerleggen.

Rik: Zo lang het onderzoek naar de verdwijning nog loopt is er hoop om hem terug te vinden. Wie weet loopt hij ergens verkleed rond. Naar het schijnt wordt dat veel gedaan.

Pastoor: We kunnen enkel bidden op een goede afloop en vertrouwen op onze Heer.

Gaston: Dat is waar, mijnheer Pastoor. Dan zal ik mij nu maar gaan omkleden.(tot Rik) Ga je mee, Rita?
(Rik kijkt naar Karine.)

Karine: Doe maar, tante, ik blijf wel bij mijnheer Pastoor.

Rik: (zucht) Ok dan.
(Gaston en Rik gaan af via de keukendeur.)

Pastoor: Wat ik eigenlijk nog wil vragen. Is Marie hier vanavond al geweest?
(Karine naar middenvoor)

Karine: Die heb ik hier vandaag nog niet gezien. Ze zal nog bang zijn van die blote loodgieter van gisteren, denk ik.

Pastoor: Eigenaardig. Ze zei nochtans dat ze naar hier kwam om verder te oefenen.

Karine: Dus ze heeft al een les achter de rug.

Pastoor: Al meer dan een. Ze is al precies een echte kloosterzuster.

Karine: Amaai, dat wil ik zien. Van beroepsvloeker tot kloosterzuster in 1 dag.
(Jenny komt op via de gangdeur)

Jenny: Dag, mijnheer Pastoor, nog laat op pad.

Karine: Hij komt vragen of Marie hier geweest is.

Jenny: Neen mijnheer Pastoor, niet gezien maar u bent in overtreding met de huiselijke regels.

Pastoor: Dat spijt me. ik wist niet dat er hier huiselijke regels waren. Wat doe ik dan verkeerd, als ik vragen mag?

Jenny: Je hebt geen sloefkes aan. Hier in huis is iedereen verplicht om sloefkes aan te doen.

Pastoor: Dat wist ik niet. Sinds wanneer is dat?

Karine: Sinds vandaag, mijnheer pastoor. Je mag zo streng niet zijn, Jenny.

Jenny: Je hebt gelijk. Sorry, mijnheer Pastoor maar als ik in dit huis niets zeg, dan maken ze dat hier zo vuil dat ik het bijna niet meer proper krijg.

Pastoor: Het geeft niet. Jij bent een goede parochiaan en je houdt van orde en netheid. Dat heeft Christus u meegegeven bij uw geboorte.

Jenny: Kan je aan Christus niet vragen om wat orde en netheid te geven aan de leden van de duivenbond?

Pastoor: Neen, dat gaat niet.
(De voordeur gaat open en Agnes komt binnen. Tijdens de volgende replieken zet Karine de parasol naast de kast en Jenny breekt de wigwam af en legt deze achter de zetel)

Agnes: Mijnheer Pastoor, godzijdank dat je hier bent. Ik ben u aan het zoeken.

Pastoor: Is er wat gebeurd?

Agnes: Ja.

Karine: Toch niets erg zeker.

Agnes: Jawel, er is ingebroken in de instelling. Het is daar een enorme chaos

Karine: Wat is er dan juist gebeurd?

Agnes: De kamer van zotte Rik, en mijn bureel zijn helemaal overhoop gegooid.

Jenny: Wie doet er nu zoiets. Inbreken in een instelling waar men de mensen helpt en waar iedereen zo lief is. (boos) Waar gaat de wereld toch naar toe? Ik mag er niet aan denken.

Karine: Je hebt gelijk. Tegenwoordig is het elke dag iets.

Pastoor: Is er iets gestolen?

Agnes: Ja, een brief.

Pastoor: Wat voor een brief?

Agnes : Een brief die de moeder van zotte Rik geschreven heeft aan mijnheer Peters.

Pastoor: Heb jij die brief ooit gelezen?

Agnes: Ja, maar veel kan die ons niet helpen. Er staat geen naam in.

Jenny: Het zal dus een raadsel blijven wie er ingebroken heeft.

Agnes: Dat weet ik niet. Volgens mij is het Rik zelf.

Karine: Dat kan niet! Dat is onmogelijk.

Jenny: Hoe weet jij dat nu? Jij kent Rik niet eens.

Karine: Ik bedoel dat ik dat voel dat hij het niet kan gedaan hebben.

Pastoor: Weet Rik dat er een brief is?

Agnes: Ja, hij heeft hem zelfs al gelezen.

Jenny: Dan zou het toch kunnen dat hij het gedaan heeft.

Karine: Hij heeft het niet gedaan. Waarom zou hij zijn eigen kamer overhoop halen als hij weet dat de brief er toch niet is?

Agnes: Om verwarring te stichten.

Karine: Zijn moeder heeft het gedaan. Die weet waar Rik verblijft en die weet dat er een brief is.

Agnes: Dat kan niet. We hebben er jaren niets van gehoord en nu zou ze plots komen inbreken.

Jenny: Dat vind ik toch ook ver gezocht.

Pastoor: Jullie gaan alles toch verder onderzoeken?

Agnes: Natuurlijk. Ik heb André opdracht gegeven om onder zijn leiding alles nauwkeurig te onderzoeken. Hij mag alle beschikbare manschappen inzetten die nodig zijn. (gaat naar de voordeur) Trouwens, ik zal eens terug gaan om te zien of er al vorderingen zijn.

Pastoor: Ik ga mee. Misschien kan ik ook met iets helpen.

Jenny: Ik ga ook mee, als ramptoerist.
(Agnes, Jenny en Pastoor af via voordeur)
(Karine gaat in de grote zetel zitten en schudt het hoofd.)

Karine: Ocharme Rik, nu wordt hij nog beschuldigd van diefstal en dat terwijl hij hier was. Hoe moet ik nu bewijzen dat hij het niet kan gedaan hebben. (Denkt na) Ik moet gewoon zijn moeder of vader vinden, want ik ben ervan overtuigd dat een van hen het gedaan heeft. (Denkt na) Maar waar vind ik hen?
(Terwijl Karine verder nadenkt, komt Marcel op via de gangdeur en gaat naar linksvoor. Hij ziet Karine niet zitten want hij loopt te denken. Hij heeft terug zijn gewone kledij aan.)

Marcel: Als er een gat in zit, zit er geen gat in. Zit er geen gat in dan zit er een gat in. Wat kan dat nu zijn (denkt na)

Koko: Wc bril (2x)

Marcel: (Schrikt en kijkt naar Koko) Wat!
(Marcel gaat naar Koko)

Zei jij nu Wc bril?
(Er volgt een kleine stilte en dan begint Marcel te roepen.)
Hé! Stomme Papagaai! Zei jij nu Wc bril?
(Karine heeft alles gevolgd en doet Koko na)

Karine: Ja, stomme duivenmelker(2X)
(Marcel schrikt enorm en kijkt naar Karine)

Marcel: Wat is me dat schrikken. Doe dat nooit meer want dat is niet goed voor mijn hart.

Karine: Hoe voelt dat Marcel nu je weet dat een papagaai slimmer is als u.
(Marcel naar midden centrum)

Marcel: Hoe bedoel je? Ik weet van niets.

Karine: Nee, nee, ik versta het. (Karine staat recht en gaat richting badkamer)
Je weet nu in elk geval wat een WC bril is.
(Karine af via Badkamer. Marcel kijkt naar Koko)

Marcel: Stomme vogel!!
(Marie komt op via de voordeur. Ze heeft een mis en vesperboek bij.)

Marie: Goedenavond Marcel (kijkt rond) Wat is hier verdomme allemaal gebeurd?

Marcel: Niets speciaal. We hebben geprobeerd om toneel te spelen, om onze clubkas te spijzen, maar het is mislukt.

Marie: Hoe komt het?
(Marcel naar middenvoor)

Marcel: Om toneel te spelen heb je goede acteurs en een sterk verhaal nodig. Maar dat is bij onze duivenbond vlugger gezegd dan gedaan. Ik had nooit naar Karine mogen luisteren maar zelf een verhaal schrijven. Allee, zeg nu zelf: "*Ik droom*". Is dat nu een titel? En de spelers! Om voor naar huis te lopen. Op 1 man na kende niemand zijn tekst.

Marie: Wie was dat dan?

Marcel: (kucht) Moet je dat nu nog vragen? Hij staat voor uw neus.

Marie: Dat moet je iets anders verzinnen om terug wat geld in de clubkas te krijgen?

Marcel: Inderdaad. Heb jij geen goed idee?

Marie: ik zou zeggen, een kaartavond maar ik heb geen tijd om mee te doen.

Marcel: Jij, geen tijd om mee te doen. Dan moet het al erg zijn.

Marie: (laat haar boek zien) Kijk, ik moet van Mijnheer pastoor dit boek van buiten leren. 2000 bladzijde verdomme.

Marcel: (leest) Mis en Vesperboek. Ja watte, jij liever dan ik.

Marie: Als ik het ken, word ik non en krijg ik een kus van God.

Marcel: Maar dan mag je niet meer vloeken.

Marie: Stilletjes, als niemand het hoort, mag dat nog. Onze pastoor doet dat ook.

Marcel: Serieus?

Marie: Deze namiddag hoorde ik hem nog zeggen: God, god, god.

Marcel: En de rest? Waar bleef verdomme?

Marie: Dat heb ik niet meer gehoord. Trouwens, over mijnheer Pastoor gesproken. Is hij hier geweest?

Marcel: Ik heb hem in elk geval niet gezien.

Marie: Dan zal ik ergens anders moeten gaan zoeken.
(Gaston komt op via de keukendeur en gaat naar linksvoor)

Marcel: Hij kan het misschien weten. (tot Gaston) Heb jij mijnheer Pastoor gezien?

Gaston: (In de wolken) Ik ben er verliefd op. Smoorverliefd.

Marcel: Ben jij Verliefd op mijnheer pastoor?

Gaston: (verontwaardigd) Neen, Ik ben verliefd op Rita. (vol lof) Zo een charmante vrouw heb ik nog nooit gezien.

Marie: Ik geloof dat het oud zot bovenkomt.

Marcel: Nee, dat was er al.

Marie: Weet zij het ook al dat je verliefd op haar bent?

Gaston: Nee. Ik weet niet hoe ik het haar moet zeggen. Ik heb nog nooit vaste verkering gehad. Eigenlijk durf ik niet goed haar in de ogen kijken en het te zeggen.

Marcel: Schrijf een liefdesbrief en lees die voor, dan hoef je haar niet in de ogen te kijken.

Gaston: Dat is een goed idee. Maar ik weet niet wat ik moet schrijven. Weten jullie niets?

Marcel: Natuurlijk. Wat denk je wel. Ik weet toch alles.

Gaston: Geef me dan eens een tip.

Marcel: Dat kan ik niet, Gaston. Je moet zelf iets maken. Ik moet dat ook doen.

Marie: Met andere woorden, jij weet zelf niets.

Marcel: Wat!! Durf jij aan mij twijfelen?

Marie: Ik zou niet durven.

Gaston: Ondertussen heb ik nog geen idee wat ik moet schrijven voor Rita.

Marie: Ik zal je wel helpen Gaston.

Gaston: Dank u

Marie: Maar ik weet ook niets. (Denkt na) Oh! Weet je wat? Ik heb hier een boek bij me. Misschien vind je daar iets leuks in.
(Geeft haar mis en vesperboek aan Gaston)

Gaston: Amaai, dat is een dik boek. Daar zal ik mijn gerief wel in vinden.

Marcel: Pastoors vinden daar hun gerief toch in.

Gaston: Hoe? Pastoors moeten toch geen liefdesbrieven schrijven.

Marcel: Pastoors zijn verliefd op Christus en op God en al de liefdesbrieven die er ooit geschreven zijn staan in dat boek.

Gaston: (knikt) Ah, zo.

Marcel: Versta je het?

Gaston: Neen

Marie: Daar moet je u niets van aantrekken, Gaston. Bekijk het boek maar, zoek er iets moois uit, pas het wat aan en je hebt uw liefdesbrief. Morgen geef je dat boek maar terug.

Gaston: Bedankt. (Gaat naar de achterdeur) Ik ga er op mijn duivenkot direct werk van maken.
(Gaston af via achterdeur)

Marcel: (Wijst naar de achterdeur) Dat gaat nooit goed komen.

Marie: Laat die jongen zijn plezier toch, verdomme. Jij moet altijd de baas over hem kunnen spelen. Waarom toch!

Marcel: Omdat hij mijn beste vriend is en ik moet hem beschermen en dat doe ik op mijn manier. Ik ken Gaston al van in de kleuterschool en ik weet wat hij kan. Maar ik weet ook wat hij niet kan, en dat is veel.

Marie: Het is al goed.
(Karine komt op via de badkamer. Zij heeft haar kamerjas aan.)

Marcel: Gaston mag blij zijn dat hij zo een intelligente vriend heeft die hem steunt.

Karine: Amaai, de stoef loopt er weer af. Over wat gaat het nu weer.

Marie: Over pastoors en liefdesbrieven. De details zal ik u besparen.
(Karine gaat in de grote zetel zitten)

Karine: Onze slimme Marcel op zijn best, wil je zeggen. Zijn enig zwakpunt is een raadsel oplossen maar daar heeft hij ondertussen iets op gevonden.

Marie: Dus is hij eigenlijk wel intelligent.

Marcel: Dames! Ander onderwerp graag. Misschien moeten we het eens hebben over de orde van de dag. De verdwijning van de Pier.

Karine: Dat is oud nieuws ondertussen.
(Marcel gaat naar Karine)

Marcel: (Vlug) Is hij terug?

Karine: Nee, dat niet maar er is ingebroken in de instelling en iedereen is op zoek naar Rik want dat is de eerste verdachte. Zelfs mijnheer Pastoor is er naar toe om mee te zoeken.
(Marcel gaat snel naar de voordeur)

Marcel: Dan moet ik er ook naar toe. Anders zal dat nooit opgelost raken.

Marie: Ik ga ook mee want ik moet mijnheer Pastoor spreken.
(Marcel en Marie af via voordeur)

Karine: (kijkt rond) Ik zal morgen wat opruimen. Nu heb ik geen meer zin. Ik ga slapen.
(Karin staat recht en gaat richting gangdeur. Rik komt op via de keuken)

Rik: Dag Karine, Ga je slapen meisje?
(Karine draait zich om)

Karine: Spreek maar met je gewone stem. Er is niemand.
(Rik naar middenvoor)

Rik: (Met gewone stem) Dat zou gaan tijd worden. Ik ben die tante Rita al zo moe als koude pap. En dan jouw nonkel nog die verliefd is op mij. Je had beter iets anders uitgevonden dan mij te laten rondlopen in vrouwenkieren.

Karine: Je hebt het wel zelf in de hand gewerkt. Als je het beu bent, kom er dan voor uit dat je Rik bent en de zaak is afgehandeld.

Rik: Geen sprake van. Als ze mij ontdekken dan moet ik terug naar de instelling. Ik zet daar geen voet meer naar binnen.
(Karine gaat naar Rik)

Karine: Over de instelling gesproken. Er is ingebroken in jouw kamer en in het bureel van mevrouw Van Es. Iedereen is op zoek naar u, want jij bent verdachte nummer 1.

Rik: Maar dat kan niet. Ik was hier. Jij weet dat toch.

Karine: Dat is eigenlijk niet helemaal waar. Tante Rita was hier.

Rik: Wat moet ik dan doen? Is er iets gestolen?

Karine: Een brief die jouw moeder vroeger gestuurd heeft naar de oude directeur.

Rik: Den brief. (stilte) Ik heb die ooit eens gelezen in de hoop te ontdekken wie mijn ouders waren maar er stond niets in dat mij verder op weg zou helpen. (kijkt naar Karine) Maar wie heeft er nu wat aan bij het vinden van die brief.

Karine: Jouw ouders?

Rik: Het zou kunnen. Ofwel is het iemand die het enkel op mij gemunt heeft. Iemand die mij wil vangen. Met die inbraak willen ze mij uit mijn tent lokken.

Karine: Jij hebt teveel verbeelding.
(Gaston komt op via de achterdeur)

Gaston: Goedenavond iedereen.

Karine: Dag nonkel.
(Gaston gaat naar Karine en Rik)

Gaston: Karine, ik zou uw tante eens onder 4 ogen willen spreken.
 Karine: Dat is geen probleem. Ik moet toch nog even in de badkamer zijn.
 (Karine af via de badkamer)

Gaston: Goed weer, hé.
 Rik: Ja, maar het is al donker nu.
 Gaston: (kort lachje) Ja, Ik bedoel, geweest.
 Rik: Ja.
 Gaston: Morgen is het terug goed.
 Rik: Ja.
 Gaston: Dat zeggen ze toch op de radio.
 (Gaston gaat een stoel halen voor Rik)

Gaston: Maar ga toch zitten, dat praat beter.
 Rik: Dank u.
 (Rik gaat zitten. Gaston gaat voor zichzelf ook een stoel halen)

Gaston: Ik neem voor mij ook een stoel.
 (Gaston gaat ook zitten. Er volgt een kleine stilte)
 We mogen tegenwoordig nog niet klagen, hé.

Rik: Klagen? Over wat?
 Gaston: Over het weer.
 Rik: Moet je mij onder 4 ogen spreken over het weer?
 (Gaston telt zijn ogen en daarna die van Rik.)

Gaston: 1,2,3,4. Inderdaad 4 ogen.
 Rik: (zucht) Vertel nu maar wat je te zeggen hebt, Gaston. Je moet van mijn
 geen schrik hebben.
 (Gaston staat recht)

Gaston: Ok, erop of eronder. Maar ik hoop erop.
 (Gaston neemt een brief uit zijn broekzak en begint te lezen.)
 "Almachtige tante Rita" Of mag ik Rita zeggen?
 Sta op (Rik wil recht staan) of nee, blijf zitten,
 Mijn geliefde, zie de winter is voorbij, de regen is voorgoed verdwenen.
 De bloemen prijken op het land.
 Men hoort de duiven al kirren; De vijg kleurt reeds zijn jonge vrucht, de
 wijngaarden bloeien en geuren.
 Sta nog niet op mijn geliefde, mijn schone, mijn duifje in de spleten van
 de rotsen, in de holen klippen.
 Laat mij horen uw stem, want uw stem is zo zoet en uw gezicht is zo
 lief.
 (Maakt een kruisteken) In de naam van de duiven, de Marcel en de Pier
 Amen
 (Gaston kijkt naar Rik.)

Rik: Was het dat?
 Gaston: Goed hé? Zelf gemaakt.
 Rik: Dat zal wel. Maar wat wil je nu eigenlijk zeggen?
 (Opeens is Gaston niet meer te houden. Hij gaat op zijn knieën zitten en
 de woorden stromen uit zijn mond)

Gaston: Wel, ik zie u graag. Bij uw eerste verschijning begon mijn hart al vlugger
 te slaan. Ik dacht dat ze uit mijn lichaam zou springen. Ik denk constant
 aan u. Ik kan mijn geen leven meer zonder u indenken. Nog nooit heb ik
 zo iemand als u ontmoet. Ik ben stapel verliefd op u. Alsjeblieft, wil je
 met me trouwen en wil je de nacht met mij doorbrengen daar in mijn
 hemelbed.
 (Gaston wijst naar zijn bed en staat recht. Daarna draait hij zich om
 naar de gangdeur)

Ik ga mijn pyjama aandoen, voor eventjes (lachend) Hij zal wel vlug terug uit zijn.

(Gaston af via gangdeur maar komt direct terug op)

Niet gaan lopen hé, ik ben direct terug.

(Gaston af)

Rik: (gewone stem) Wat nu gezongen. Die wil met mij in bed kruipen.

(Rik loopt tot aan de badkamer en roept Karine.)

Karine!! Karine!!

(loopt ijsberend naar linksvoor)

Allee, waar blijft ze nu. Karine!!

(Karine komt op via de badkamer en gaat naar Rik)

Karine: Wat is er gebeurd?

Rik: Uw nonkel wil dat ik bij hem slaap. (wijst) Daar in zijn hemelbed.

Karine: Romantisch.

Rik: Wat? Is dat al wat je daar kunt op zeggen.

Karine: Het is toch normaal dat 2 mensen die elkaar graag zien samen in 1 bed slapen.

Rik: Ik zie uw nonkel niet graag en ik ben een man.

Karine: Dat weet ik wel.

Rik: Wel dan.

Karine: Maar mijn nonkel weet dat niet. Voor hem ben je Tante Rita.

Rik: Verdomme. Wat moet ik nu doen?

Karine: Ach, geef hem dat pleziertje. Verder dan een kusje op de wang komt het toch niet.

Rik: Je mag gerust zijn.

Karine: Het bed is groot genoeg voor 2 personen. (Kijkt naar het bed) Allee, als je niet op je rug ligt.

Rik: Lach er maar mee maar ik zie dat echt niet goed zitten.

(Gaston komt in pyjama op via de gangdeur en gaat naar Karine en Rik)

Gaston: Ben ik niet vlug terug, mijn lieve Rita?

Rik: Geweldig.

Gaston: Maar mijn liefde voor u is dan ook heel groot hé.

Karine: Amaai, nonkel, je steekt het ook niet onder stoelen of banken.

Gaston: De waarheid mag gezegd worden. Wil je ons nu alleen laten. Het is bedtijd en wij zouden graag gaan slapen.

Karine: Ik heb het begrepen. Tante, Nonkel, nog een gezellige nacht.

(Karine af via de gangdeur.)

Gaston: Hoe vind je mijne pyjama?

Rik: (weet niet wat hij moet zeggen) Eu, Geweldig.

Gaston: Ik wist dat hij in de smaak zou vallen. Als je wil mag jij je slaapkleed ook gaan aandoen dan kunnen in bed kruipen.

Rik: Ik heb geen slaapkleed.

Gaston: Slaap jij naakt? Amaai.

Rik: Neen, ik slaap met mijn kleren aan. Ik doe dat altijd.

Gaston: Dat is toch veel te warm en nu zeker, wij! Twee! In één bed.

Rik: Nee, nee, ik hou mijn kleren aan. Je zou anders te hard kunnen verschieten

Gaston: Ik ben veel gewoon hoor. Dan ken je mij nog niet goed of ben jij zo speciaal.

Rik: Dat is het juiste woord.

Gaston: (wijst naar het bed) Kom, we gaan naar ons nestje.

(Gaston gaat vlug in bed liggen en doet het nachtlampje aan dat op het nachtkastje staat)

Nu ben ik vergeten het groot licht uit te doen. (lief) Kan jij dat voor mij niet doen mijn koekeloerepoezewoefke.

Rik: (zucht) Allee, omdat het niet anders kan.
(Rik doet het licht dat zich naast de voordeur bevindt uit en gaat naar het bed)

Gaston: Je moet niet verlegen zijn.
(Rik gaat ook in het bed liggen. Hij ligt helemaal op de rand en Gaston schuift wat meer naar hem.)
Weet je dat het al heel lang geleden is dat ik nog bij een vrouw in bed lag.

Rik: Bij mij ook.

Gaston: (lacht) Natuurlijk want anders was jij lesbisch. (stilte) Ik heb zin in...

Rik: (vlug) Alstublieft, laten we nu gaan slapen. Ik ben moe.

Gaston: Ik wil je overal kussen en aanraken

Rik: Nee, niet doen. Het zal u niet goed bekomen.

Gaston: Geen grapjes. Nu actie !!
(Gaston gaat over Rik hangen en doet het nachtlampje uit. Gaston wil Rik kussen maar die laat zich natuurlijk niet doen. Er volgt een kleine duwpartij. In de zaal ziet men er niet veel van want alle licht is uit)

Gaston: Jij bent inderdaad een harde tante maar toch laat ik je niet gaan.

Rik: nee, nee, nee. Laat me met rust.
(na een tijdje trek en duw werk horen we plots Gaston hard roepen.)

Gaston: Heeeeeeeeeeeeeelp !!!!!!!
(Het nachtlampje gaat terug aan en Gaston zit recht op zijn bed)
Er ligt een janet in mijn bed !!!

Einde

Bedrijf 3: Dinsdagmorgen

(Als het doek open is de scène aangekleed zoals in het 1ste bedrijf.
Gaston zit neergeslagen aan tafel. Na enkele ogenblikken komt Marcel op via de voordeur.)

Marcel: Goedemorgen Gaston. Hoe is het met onze verliefde man?

Gaston: Slecht.

Marcel: Waarom? Ben je niet door je examen geraakt.

Gaston: (kijkt naar Marcel) Examen?
(Marcel gaat naar Gaston)

Marcel: Wel ja, je weet wel. In bed.

Gaston: (staat recht) Zwijg me over gisterenavond. (gaat naar de badkamer) Ik wil er niets meer over horen. (Gaston af via badkamer)

Marcel: Ik heb nog niets gezegd. (Marcel gaat naar midden achter) Allee, ik hoor het, gebuisd. Als ik de kans moest hebben om aan zo'n examen mee te doen. Ik was er met glans door.
(Ondertussen is Jenny opgekomen via de gangdeur en heeft de laatste woorden van Marcel nog gehoord)

Jenny: Je hebt voor 1 maal gelijk. Het is hier weer glans in orde. Ik zou moeten opslag vragen aan Gaston. Welke kuisvrouw werkt nog op vrije dagen? Volgens mij niemand.

Marcel: Ik denk niet dat nu het moment is om opslag te vragen.
 Jenny: Daarstraks toch niet. Hij was toen niet in zijn normale doen.
 (Jenny gaat in kleine zetel zitten)

Marcel: Nu nog altijd niet. Ik denk dat het iets met gisterenavond te maken heeft.
 Jenny: Rita zal hem afgewezen hebben.
 (Marcel gaat achter de grote zetel staan)

Marcel: Ik denk het. Maar Rita moet niet wanhopen. Er zijn nog veel goede mannen in de wereld. (Marcel wijst naar zichzelf)

Jenny: Je moet ze dan wel vinden hé.
 (Karine komt op via de gangdeur)

Karine: Goedemorgen. Veel volk al zo vroeg op de dag.
 Jenny: Als jij wat vroeger opstond en je werk deed dan hoefde ik niet te komen en dan was er zo veel volk niet.

Karine: Het is al goed. Trouwens je weet wat mijn nonkel daar van denkt. (kijkt rond) Is hij hier niet?

Marcel: Hij is in de badkamer en hij is slecht gezind.
 Karine: Oei, en is Tante Rita hier ook?
 Jenny: Die is niet meer te bespeuren. Ook niet boven in de kamers.
 (Karine gaat naar de badkamerdeur en roept)

Karine: Nonkel, Waar is mijn tante?
 (De deur gaat open en Gaston komt op. Zonder Karine aan te kijken gaat hij naar de tafel. Karine naar midden achter)

Gaston: Ik weet het niet.
 (Gaston gaat aan tafel zitten)

Marcel: Wat is dat nu weer voor een uitleg. Ze moet toch iets gezegd hebben.
 Gaston: Ik zeg dat ik het niet weet.
 Karine: Hebben jullie ruzie gemaakt?
 (Gaston kijkt voor zich uit maar zegt niets)

Marcel: Ja, dus. (Gaat op de schouders van Gaston kloppen) Trek het u niet aan kameraad. Ik zal u wel leren hoe je in de toekomst een vrouw moet versieren.

Karine: Misschien weet Koko waar Tante Rita is? Naar het schijnt zijn papagaaien slimme beesten. Is het niet waar Marcel?
 (Karine kijkt naar Marcel)

Marcel: Ze kunnen soms iets weten, dat geef ik toe.
 Karine: Koko, Koko, Waar is Tante Rita? Hij zegt niets.
 Jenny: Hoe kan dat nu. Hij zal toch nog wel kunnen spreken?
 Gaston: Ja, hij kan nog spreken.
 Marcel: Toch horen we niet veel.
 Gaston: Ik zal het jullie tonen maar niet verschieten hé. (Roept) Help, Help.
 Koko: Er ligt een janet in mijn bed (2X)
 (Algemene stilte. Iedereen kijkt naar Koko. Jenny staat recht)

Marcel: (Spreekt traag) Er ligt WAT in uw bed?
 Jenny: Een janet?
 (Iedereen kijkt naar Gaston)

Marcel: Gaston !!
 Jenny: Gaston !!
 Gaston: Rita is Rita niet.
 (Jenny gaat langs rechts en Marcel gaat langs links van Gaston staan)

Marcel: Wie is Rita dan wel?
 Gaston: Dat weet ik niet
 Jenny: Hoe ben je dat te weten gekomen?

Gaston: (kijkt naar Jenny) Rita heeft iets aan haar lijf hangen dat jij niet hebt.
 Marcel: Ik snap het. Ocharme jongen, dat je dat moet meemaken. In bed liggen met een man. (Is gemaakt boos en gaat naar linksvoor) Ik had zijn slinger eruit getrokken.

Jenny: (kijkt naar Karine) Maar dan weet jij wie Rita is.
 Karine: Nee, ik weet van niets. Ik verschiet er zelf van.
 Marcel: Pier !!
 Jenny: Rik !!
 Gaston: Een van die 2 is Rita.
 Jenny: Maar waarom en waar is hij nu?
 Marcel: En waar is de andere?
 Gaston: Ik zou het niet weten.
 Marcel: (gaat met veel gebaren naar rechtsvoor)Ik geef het jullie op een briefje dat ik alles zal oplossen. Ik zou niet weten wie het anders zou kunnen doen.

Jenny: De politie.
 Marcel: Den André? Die lost niets op. Het enige wat hij kan, is in de weg lopen. (Karine gaat naar de voordeur.)

Karine: Ik ga Tante Rita zoeken. Ik wil met mijn ogen kunnen zien of dat het waar is.
 Marcel: Waarom zou het niet waar zijn. (wijst naar Gaston) Hij heeft het gevoeld.
 (Karine af via voordeur)
 De Pier. Als hij het is dan heb ik een serieus appeltje met hem te pellen.

Gaston: Ik heb de Pier gekust. Dat idee alleen al.
 (Ook Jenny gaat naar de voordeur)

Jenny: Ik ben er ook mee weg. Naar een volgende werkpost.
 Marcel: Nee, nee, Jij moet hier blijven. Zulma komt direct en die heeft u nodig.
 Jenny: Waarom?
 Marcel: We weten allemaal dat het toneel spijtig genoeg mislukt is en daarom heb ik mij eens flink te denken gezet om een andere oplossing te vinden voor ons geldprobleem

Gaston: Een pilletje hebben, Marcel?
 Marcel: (verwondert) Nee, waarom?
 Gaston: Voor uw hoofdpijn. Flink denken doet toch pijn.
 .Marcel: Als je niets beter te vertellen hebt, zwijg dan maar. Je komt er terug door, zeker? Ik heb dus iets gevonden of wat had je anders gedacht.

Jenny: Wat mag dat dan zijn?
 Marcel: We gaan een wafelbak houden. Hier maken we ze en in het dorp gaan we ze verkopen.

Gaston: Je bent toch een slimme hé.
 Marcel: Je hebt dat of je hebt dat niet.
 Jenny: Ik moet ze dus samen met Zulma maken. Dat is goed. Ik doe mee.
 Marcel: Dank u wel Jenny. Dat vind ik heel goed van u. Sorry, dat ik soms wat op uw kap zit, maar ik bedoel dat zo niet, hoor.

Jenny: Het is al in orde. We zwijgen er al over. In de grond ben jij ook zo een slechte nog niet hoor.
 Gaston: Maar je moet hem er wel inkrijgen hé.
 (Marcel kijkt boos naar Gaston)

Jenny: Ik zal in de keuken eens gaan zien of alle benodigdheden er zijn.
 Marcel: Als IK (wijst naar zichzelf) iets naar de winkel moet gaan halen dan zeg je het maar dan zal IK wel iemand sturen. (wijst naar Gaston)
 (Jenny af via de keukendeur)

Gaston: Hoeveel wafels hebben we nodig, Marcel?
(Marcel gaat naar de tafel)

Marcel: Veel. Heel veel. Schatrijk gaan we worden. Onze duivenbond zal er goed bij varen.

Gaston: Door simpel wafels te verkopen?

Marcel: Pas op! Dat worden geen gewoon wafels. Die krijgen een speciale naam: Ik noem ze "Marcel". Ze worden veel beter als de Leo Wafels.

Gaston: (staat recht en schudt het hoofd) Nee, dat is geen mooie naam. Dat klinkt niet. Zeg nu zelf. (zingt) Marcel !! Iedereen komt als je Marcel roept .

Marcel: Dan moeten we een andere slogan vinden. Ze zullen "Marcel" noemen. (Plots wordt er op de voordeur geklopt. Marcel en Gaston kijken naar de deur en dan naar elkaar.)

Gaston: Er wordt geklopt.

Marcel: Ik hoor het. Ga dan opendoen.

Gaston: Er wordt echt geklopt. Wie zou dat zijn?

Marcel: Als je niet vlug ga opendoen, zal je het nooit weten want dan zijn ze al terug vertrokken.
(Er wordt nogmaals geklopt)

Gaston: Ze doen het weer. Weet je dat het al 20 jaar geleden is dat er hier nog iemand op de deur heeft geklopt. Ik herinner het mij nog als de dag van gisteren. Er werd geklopt en ik ging naar de deur. Ik deed open en weet je wie er voor de deur stond?

Marcel: Hoe kan ik dat nu weten.

Gaston: Niemand. Ze waren al terug weg.
(Er wordt voor de derde maal geklopt)

Marcel: Dat zal je nu wel niet meemaken want het is een volharder
(Gaston gaat de voordeur opendoen en Rik komt binnen verkleed als de Nederlandse baron Pieter De Pannenkoek. Hij heeft lange grijze haren en een lange grijze baard. Hij lijkt een beetje op Vader Abraham. Rik geeft Gaston en Marcel een hand. Gaston blijft staan in de deuropening.)

Rik: Een bijzonder goedmorgen Heren. Mag ik mij even voorstellen. Mijn naam is ... (Rik kijkt naar Gaston die in de deuropening naar de grond staat te kijken)

Marcel: (Roept) Gaston, Mijnheer is al binnen. Je mag de deur dicht doen. (tot Rik) Ga toch zitten mijnheer. (Wijst naar het salon)

Rik: Hartstikke bedankt, hoor. (gaat zitten in de kleine zetel)

Marcel: (tot Gaston) Wat sta je daar nu nog naar de grond te kijken.

Gaston: Ik ben aan het zien of de smurven er ook bij zijn.

Rik: Nee hoor. Helemaal niet. De smurven zijn er niet bij. (Gaston doet de deur terug dicht) Trouwens ik ben Vader Abraham niet. Ik ben: "De Pannenkoek."

Gaston: Nee, wafels. (Rik kijkt Gaston onbegrijpend aan) Wij gaan wafels bakken, geen pannenkoeken.

Rik: Je hebt het mis. Mijn naam is "De Pannenkoek". Baron Pieter De Pannenkoek. Ik ben op zoek naar mijnheer Van Steen en in het dorp vertelde ze me dat die hier is. Oh ja, ik kom uit Nederland.

Gaston: (Nederlands) Ooooooh dat hadden we nog niet doooooor.

Rik: (Rik lacht) Jullie houden precies wel van een geintje. Dat vind ik leuk. Weten jullie waarom Belgen blij zijn als ze een puzzel in 2 maanden afkrijgen? ..... Omdat er op de doos staat: van 3 tot 5 jaar.

(Rik begint overdreven met zijn eigen mop te lachen. Marcel en Gaston blijven stil staan en kijken bedenkelijk. Plots stopt Rik met lachen.)

Gaston: Ik denk dat zijn pillen af zijn.
(Marcel gaat naar Rik. Gaston gaat aan tafel zitten)

Marcel: Ik ben Marcel Van Steen eigenaar van "Glashelder", de grootste diamant fabriek van België. Onder mij werken wel 50 mensen. Wat kan ik voor je doen?

Rik: Mijnheer Van Steen, ik ben helemaal niet geïnteresseerd in jouw diamanten hoor. In Nederland ben jij vooral bekend om jouw goede duiven.

Marcel: (verbaast) Bekend? In Holland? Mijn duiven?

Gaston: Daar verschiet ik van Marcel. Jij wint nog geen platte prijs.

Marcel: Zwijg stommeling.(Tot Rik) Ik weet dat ik goede duiven heb. Ik ben er dan ook altijd mee bezig anders kan je zoveel succes niet hebben. Resultaten moet je verdienen.

Rik: (staat recht) Zou jij mij 2 van jouw beste duiven willen verkopen. Geld speelt geen rol.
(Marcel gaat met grote stappen naar de keukendeur .Opent deze en roept naar Jenny)

Marcel: Jenny, stop maar met de wafels, het is niet meer nodig.

Jenny: (vanuit de keuken) In orde, dan zal ik terug opruimen.
(Marcel doet de deur terug dicht)

Rik: Ik hoop dat jouw kampioenen geen doffers zijn maar duivinnen want ik wil met ze kweken.
(Rik gaat aan tafel zitten en Marcel naar rechtsvoor en neemt zijn gsm)

Marcel: Ik zal direct naar mijn vrouw bellen om mijn kampioenen te brengen.
(Belt) Dag Bolleke, kan jij voor mij iets doen? (stilte) Dat weet jij toch dat ik u graag zie. (stilte) Mijn 2 beste duiven in een duivenkorf steken en naar hier brengen. (stilte) Welke duiven? mijne 250 en mijne 257 (stilte) Dat zijn wel mijn beste duiven. (Stilte) De Pannenkoek wil ze kopen. (stilte) Nee, ik ben met u niet de gek aan het houden. Kom nu maar tot hier en je zult het wel zien. (stilte) Daag mijn bolleke. (Marcel stopt zijn gsm terug weg) Verdomme Dikke Bol, geloof jij mij nu nooit. (tot Gaston) Ze weet toch dat ik altijd gelijk heb.

Gaston: Soms durf je er wel eens naast zitten, hé, Marcel.

Marcel: (boos) Hoor ik u nog?

Rik: Hoeveel denk je dat je duiven moeten kosten?
(Marcel gaat naar Rik)

Marcel: Je moet weten dat ze niet goedkoop zijn. Klasse duiven vind men niet veel en zeker niet in België.

Rik: Kom maar ter zake mijn goede vriend.

Marcel: €20000 per duif.

Rik: (koeltjes) Geen probleem. Dat is klein geld man.

Gaston: Ik heb ook duiven. Veel beter nog dan die van hem.

Rik: Ik kom hier alleen maar voor de prijs beestjes van Mijnheer Van Steen want die zijn zelden te vinden.

Marcel : (Kucht) Nu hoor je het eens van iemand anders. Zwijg jij maar met uw onnozele praat. We gaan er iets op drinken, mijnheer De Pannenkoek.
(Marcel haalt uit de kast een fles jenever en 2 glazen en zet deze op tafel.)

Gaston: Marcel, Heb ik een houten kop? Ik wil ook wel iets drinken.
(Marcel schenkt 2 glazen uit)

Marcel: Gaston, dit is enkel voor mij en onze gast.

Gaston: Het is wel mijn fles.
 Marcel: Ja, maar van wie heb je ze gekregen?
 Gaston: Van u.
 Marcel: Dus?
 Gaston: Dus is de fles van u.
 Marcel: Voila. (tot Rik) Mijnheer de Pannenkoek, laat ons drinken op mijn super goeie duiven. Schol.
 Rik: Proost.
 (Beide heren drinken en op dat ogenblik gaat de voordeur open en André met enkele kinderen komen op. Ze gaan al zingend via de achterkant naar rechtsvoor en gaan op een rij staan. Zijn er geen kinderen voorhanden dan moet de tekst aangepast worden.)
 André: (+figuranten) *Wij zijn de mannen die de Rik gaan vangen
 De Pier vast nemen en het geld teruggeven
 Wij zijn de mannen die de Rik gaan vangen
 De Pier vast nemen en het geld teruggeven.*
 Marcel: Wat nu, André? Kan je het alleen niet meer aan?
 André: De burgemeester heeft gezegd dat ik alle beschikbare mensen mag optrommelen om de zaak van zotte Rik en de zaak van de Pier op te lossen.
 Gaston: Vermits uw neus in de ziekenkas is, kan je inderdaad wel wat extra volk gebruiken.
 Marcel: (gaat naar André) Maar toch geen kinderen.
 André: Dat zijn de beste krachten. Die luisteren tenminste naar mij.
 Marcel: Het is al goed. Is er nog nieuws?
 André: Nee. Er zijn geen sporen naar onze 2 verdwenen dorpsgenoten.
 Marcel: Waar ga je dan beginnen te zoeken?
 Gaston: Toch hier niet, want dat heb je al gedaan.
 André: Nee, ik kom alleen maar vragen of jullie nog iets weten.
 Marcel: Het enige dat wij weten is dat onze gast (Wijst naar Rik) twee van mijn beste duiven gaat kopen en dat we dan terug geld hebben in onze clubkas.
 Gaston: Dat versta ik niet Marcel?
 Marcel: Ik schenk een deel van het geld aan onze duivenbond.
 André: Dat is heel mooi gebaar van u. (Tot Rik) Goede dag, mijnheer, sorry dat ik tegen u nog niets gezegd heb.
 Rik: Dat is niet erg hoor champetter.
 (André en de kinderen steken hun vinger op)
 André: (+ figuranten) Wijkagent !!
 Rik: Excuseer mij hoor. Ik zal het goed maken met een geintje voor de kinderen. (Rik gaat voor de tafel staan) *“Weten jullie waarom de smurven altijd lachen? Omdat het gras onder hun oksels kriebelt.”* (Hij lacht weer overdreven met zijn eigen mop. Hij gaat nu zelfs op de grond liggen. Zoals de eerste maal stopt hij nu ook weer plots met lachen en gaat terug aan tafel zitten.)
 Gaston: Zouden ze in Nederland altijd zo doen?
 (De voordeur gaat open en Marie komt op. Ze is gekleed in nonnenkledij. Tijdens de volgende replieken sluipt Rik stilletjes weg naar de badkamer)
 Marie: Goedemorgen Iedereen.
 Gaston: Dag zuster.
 Marcel: Gaston! Herken jij die niet? Dat is Marie.

Marie: Neen, dat ben ik niet. Dat was mijn vroegere naam. Vanaf nu noem ik Zuster Maria.

Marcel: Zuster Maria? Doe nu niet onnozel.

Gaston: Marcel, zo mag je niet spreken tegen een zuster. Vergeef het hem.

Marie: Laat maar Gaston. Hij zal nooit in de hemel komen en op mirakels moet hij ook niet hopen.

Gaston: Ik moet ook geen mirakel hebben. Dat van mij is al geweest.

Marie: Heb jij soms Onze Lieve Heer gezien?

Marcel: Nee. Hij heeft hem gevoeld.

Marie: Amaai, dat moet prachtig geweest zijn.

André: Mag ik jullie even onderbreken. Wij moeten eigenlijk vertrekken. De plicht roept.

Marie: Doet u maar mijnheer de wijkagent.

André: (steekt uit gewoonte zijn vinger in de lucht) Het is wijk... (André kijkt naar Marie) Hoe noem jij mij?

Marie: Mijnheer de wijkagent.

André: (tot de kinderen) Mannekens, ga al maar naar de collega's. Zeg dat ik direct kom.
(De kinderen gaan al zingend af via de voordeur)
*Wij zijn de mannen die de Rik gaan vangen
De Pier vast nemen en het geld teruggeven
Wij zijn de mannen die de Rik gaan vangen
De Pier vast nemen en het geld teruggeven.*
(André gaat op zijn knieën zitten. Iedereen kijkt hem aan)

Marcel: Ga je weer belachelijk doen.

André: Er is een mirakel gebeurd.
(André kijkt naar Marie)
Bedankt zuster. Bedankt.
(André krijgt tranen in de ogen)
Dat is nu nog nooit gebeurd. Voor het eerst in mijn leven zegt er iemand spontaan "wijkagent" tegen mij.

Marie: Dat is toch zo. Jij bent de parochiaan onder de parochianen. Een betere wijkagent kunnen wij ons niet voorstellen.

Marcel: Zwijg al maar. Zijn nek moet niet dikker worden. Hij krijgt nu al de bovenste knop van zijn hemd niet meer dicht.

Gaston: Ben jij nu over jezelf bezig, Marcel?

Marcel: Zwijg jij!
(André staat recht en gaat aan tafel zitten. Hij neemt het jeneverglas van Rik en vult het glas)

André: (tegen zichzelf) Ik ben wijkagent. Ik ben wijkagent. Zo'n onnozel champetterke als ik.

Marcel: Wat ga je nu doen? Jij lust toch geen alcohol?

André: Bij deze belangrijke gebeurtenis mag dat.
(Hij drinkt zijn glas in één maal uit. Je ziet duidelijk dat hij het niet lust)
Wat was dat? Daar ben ik niet goed van.
(André schenkt zichzelf nog eentje in)

Marie: Gaston, waar is mijn mis en vesperboek? Ik moet nog wat verder oefenen want sinds ik geloof in Onze Lieve Heer ben ik ervan overtuigd dat er heel binnenkort ook voor mij een mirakel gebeurt.

Gaston: Dat ligt nog op het duivenkot. Ik zal hem gaan halen.

Marie: Laat maar. Ik zal wel gaan. Als mijnheer Pastoor komt zeg dan dat ik al in het tuinhuisje ben. Ik ga wat bidden.

Gaston: Komt in orde.

(Marie gaat af via de achterdeur. Terwijl ze weggaat bid ze zeer snel "Wees gegroet")

Marie: Wees gegroet Maria, vol van genade. De Heer is met U. Gezegend zijt Gij boven alle vrouwen en gezegend is de vrucht van Uw lichaam, Jezus. Heilige Maria, Moeder Gods, bid voor ons, arme zondaars, nu en in het uur van onze dood. Amen.

Marcel: Amaai, die heeft het hard zitten. Door heel dat gebeuren heb ik onze gast nog niet voorgesteld.
(Marcel beseft ineens dat Rik weg is)
Maar waar is die nu?

Gaston: Daarjuist was die hier toch nog?

Marcel: Maar dat zijn rampen. Zulma gaat hier direct zijn met mijn duiven en de Pannenkoek is weg.

André: (Begint al dronken te worden. Hij schenkt er nog eentje uit) Dan moeten we er een nieuwe bakken.

Marcel: Maar dat is het! Goed gevonden van u André.

André: Schol. Ik ben wijkagent!

Koko: Wijkagent (2x)

Marcel: Gaston, heb jij op uw zolder nog kleding, pruiken en baarden van vroeger van de carnaval?

Gaston: Zeker. Waarom? Het is toch geen carnaval?

Marcel: Neen, maar we gaan u verkleden in een Pannenkoek.

Gaston: Waarom?

Marcel: Ik heb het toch al gezegd. Omdat Zulma naar hier ga komen met mijn duiven en jij moet Pieter De Pannenkoek spelen. Dus af en toe vertel je maar een mop.

Gaston: Ik kan geen moppen vertellen, maar wel toneel spelen. Gisteren was ik in vorm hoor. Je had me moeten zien.

Marcel: Dus je doet het?

Gaston: (Nederlands) dat is zeker mijn beste Belg, voor u staat hier straks de enige echte Pieter de Pannenkoek.
(André is recht gestaan en waggelt naar de voordeur)

André: Ik moet dat allemaal niet zien. Ik ga terug speurneuzen. Salu.
(André gaat af via de voordeur maar komt direct terug binnen gestormd)
Mijnheer Pastoor is daar. Die mag mij zo niet zien.
(André kruipt onder tafel maar komt terug even piepen)
Niets zeggen hé. Ssst.
(De voordeur gaat open en de pastoor komt binnen.)

Pastoor: Goedemorgen, iedereen.

Marcel: Goedemorgen Mijnheer pastoor.

Pastoor: Gaston, ik heb daarnet iets ongelooflijks gezien.

Gaston: Een pannenkoek?

Pastoor: Neen, geen pannenkoek. Waarom vraag je nu zoiets?

Gaston: Omdat Marcel een pannenkoek kwijt is.

Marcel: Gaston doe nu eens normaal. (tot Pastoor) Sinds hij een mirakel gehad heeft is er niets meer mee aan te vangen.

Pastoor: Een mirakel?

Marcel: Hij heeft Onze Lieve Heer gevoeld.

Pastoor: Dat is toch geen mirakel. Alle gelovigen mensen voelen Onze Lieve Heer. Die is altijd in onze nabijheid. (tot Gaston) Je bent een goede herder, Gaston. Schitterend hoe dat je er voor uitkomt dat je onze lieve heer voelt. Het zal je wel deugd gedaan hebben. Het is te hopen dat je dat nog dikwijls mag meemaken.

Gaston: Ik niet. Ik ben te hard verschoten. Om eerlijk te zijn mijnheer Pastoor, het was geen echt mirakel. Het was eigenlijk een grote zonde. Ik heb met een man in bed gelegen. Maar ik wist niet dat het een man was.

Marcel: Tot als hij in de buurt van het paradijs kwam. Toen riep hij HELP!!

Koko: Er ligt een janet in mijn bed (2X)
(Iedereen kijkt naar Koko)

Gaston: Mijne getuige.

Pastoor: Met wie dacht je dan dat je in bed lag?

Gaston: Met Rita, maar Rita is Rita niet. Nochtans bestaat ze. In Canada.

Marcel: Gaston, ging jij voor mij nu niets doen?

Gaston: (denkt na) Ah ja, Pannenkoeken bakken. (tot Pastoor) Tot ziens mijnheer Pastoor.
(Gaston gaat af via de gangdeur)

Pastoor: Waarom heeft hij het nu toch steeds over pannenkoeken? (wijst naar de keuken) En daar is toch de keuken.

Marcel: Ach, je kent hem hé. Braaf met geweld maar spijtig genoeg niet al te slim. Maar wat had je nu daarnet gezien?

Pastoor: Ah ja, dat heb ik nog niet verteld. Ik heb een non gezien op het duivenkot.

Marcel: Dat is Marie, mijnheer Pastoor. Zij is volledig in uniform om verder met u te oefenen.

Pastoor: Ze is dus al hier?

Marcel: Ja, ze ging eerst op het duivenkot iets zoeken en dan in het tuinhuisje bidden.

Pastoor: Dan zal ik er eens naar toe gaan. Een geluk dat het geen dief was want anders moest ik de champetter gaan zoeken en die heeft het veel te druk tegenwoordig.

André: Het is wijk aaaaaaaaaaaaaa.
(André steekt zijn hand op maar stoot tegen de tafel)

Pastoor: Wat is dat?
(André komt te voorschijn met zijn arm in de lucht)

André: Aaaaagent.

Pastoor: Wat doe jij hier onder tafel?

André: (waggelt op zijn benen) Spoorzoeken.

Pastoor: Maar jij hebt gedronken!

André: Een beetje. (wijst naar de deur)
Ik ga naar de collega's.
(André gaat af via de voordeur maar komt direct terug binnen)
Ik ben iets vergeten.
(André neemt de fles jenever van de tafel en gaat opnieuw af via de voordeur)

Pastoor: Wist jij hiervan?

Marcel: Eigenlijk wel maar ik mocht niets zeggen van hem.

Pastoor: Mevrouw de Burgemeester zal lachen als zij André zo ziet. Ik ga naar Marie.
(Pastoor af via de achterdeur. Marcel kijkt naar de gangdeur)

Marcel: Waar blijft Gaston nu toch? Zulma kan elk moment hier zijn.
(De badkamerdeur gaat open en Rik zijn hoofd verschijnt)

Rik: Is de kust veilig?

Marcel: (schrikt hevig) Aaaaah, Jij bent nog hier?

Rik: (Rik komt op) Natuurlijk, maar ik ben een beetje mensenschuw en daarom was ik even verdwenen.
(Marcel kijkt naar de gangdeur en daarna naar de buitendeur)

Is er iets?

Marcel: Ja, eu, nee. Eu, Jij moet terug verdwijnen.

Rik: Waarom? Jouw vrouw gaat komen met je duiven. Ik moet ze toch kopen.
(Marcel kijkt nog steeds naar de gangdeur en daarna naar de buitendeur)

Marcel: Ja, maar eu... Jij moet eerst nog eens naar de... (kijkt naar de badkamer) Naar de wc.

Rik: Waarom? Ik kom er net van.

Marcel: Ja, ja, maar ...
(De voordeur gaat open en Zulma komt op. Ze heeft een duivenkorf bij met 2 duiven erin.)

Zulma: Hier ben ik dan.

Marcel: (ter zijde) Dat gaat niet goed komen. Ik voel het. (doet weer stoer) Eindelijk. Ik dacht al je niet meer kwam.

Zulma: Hela. Dimmen, hé, ventje. Een grote mond opzetten kan je bij iedereen maar niet bij mij, of heb je graag wat kloppen op uw gezicht?

Marcel: Nee, nee, bolleke, het was maar om te lachen maar je moet eerlijk zijn, je bleef toch lang weg hé.

Zulma: Dat is mijn schuld niet maar van die Pannenkoek. Ik dacht dat we wafels gingen maken.

Marcel: Ja, inderdaad wafels. Het is te zeggen, het is niet meer nodig.

Zulma: Hoe bedoel je?

Marcel: (wijst naar Rik) Dit is Baron Pieter De Pannenkoek uit Nederland en hij komt die duiven van mij kopen (wijst naar de korf)

Zulma: (Zulma gaat naar Rik en geeft hem een hand)) Aangenaam, mijnheer. Ik wist niet dat een baron interesse had voor duiven.

Rik: Iedereen moet een hobby hebben en de duivensport is zeer populair in Nederland. Het is dan ook een fijne sport. Zeker weten.

Zulma: Jij vindt dus dat mijn man heel goede duiven heeft.

Rik: Uw liefvallige echtgenoot heeft gewoon de beste.

Marcel: (tot Zulma) Hij is wel iemand met mensenkennis.

Zulma: (gaat naar Marcel) Een goed gedacht is veel waard. (wijst naar Rik) Als hij zoveel duivenkennis heeft dan mensenkennis dan zal hij de duiven wel kopen want het zijn de 2 slechtste die ik moest meebrengen.

Marcel: Dat is niet waar? Mijne 250 en 257 zijn de beste die ik heb.

Zulma: Het is daarom dat ze altijd op het dak blijven zitten bij prijskampen.

Marcel: Hij zal de duiven wel kopen, je zult wel zien en een deel van het geld schenk ik aan onze duivenbond.

Zulma: (streng) Een deel !! Dat geld komt allemaal in de kassa van de duivenbond. Verstaan voorzitterke.

Marcel: Maar ...

Zulma: Verstaan voorzitterke!!!

Marcel: Ja, bolleke.

Rik: Nou, laten we geen ruzie maken. Het is weer tijd voor een geintje. *“Er zat een mug op mijn rug. Zij stampte en ik stampte terug”*
(Zoals steeds lacht Rik weer met zichzelf. Stopt dus weer met lachen als hij merkt dat niemand meelacht)

Zulma: Goed gelachen? Dan zal ik nu Jenny eens gaan helpen in de keuken.
(Zulma richting keuken maar Jenny komt op via de keukendeur)
Ik dacht juist naar u te komen.

Jenny: Naar mij komen? Marcel heeft toch gezegd dat het niet meer nodig was om wafels te maken. Trouwens de keuken is nu juist gekuist.

Marcel: Het is zeker niet meer nodig. Mijnheer De Pannenkoek koopt mijn duiven en we zijn rijk.

Rik: Als ik je even mag onderbreken wil ik wel zeggen dat ik je duiven nog moet keuren voordat ik ze koop.

Zulma: Lap, daar heb je het al. We zullen maar terug beginnen met de wafels want die duiven zijn niets waard.

Marcel: Jij kent daar niets van. Hier wordt geen enkele wafel gemaakt. Ik ben hier de baas.

Zulma: Wat hoor ik daar? (kijkt hem aan) Wie is hier de Baas?

Marcel: (kijkt Zulma aan en antwoord stilletjes) Ikke.

Zulma: (roept en kijkt streng naar Marcel) Wie?!

Marcel: Jij bolleke.

Zulma: Zo mag ik het horen. Een man moet zijn plaats kennen in de wereld.

Jenny: Marcel, je hebt uw sloefkes niet aan? Weet je ze niet meer staan?

Marcel: Daar aan de deur maar je gaat toch niet denken dat ik die onnozel sloefkes terug ga aandoen. Dat past toch niet bij een directeur van een diamantbedrijf.

Zulma: (roept en kijkt streng naar Marcel) Sloefkes aan!!!

Marcel: Ja,ja, ja. Ik vlieg al bolleke.
(Marcel gaat vlug naar de buitendeur en doet zijn pantoffels aan)

Jenny: Goed gesproken Zulma. Kom, we zijn weg.(Jenny en Zulma gaan af via de keukendeur)

Marcel: (kijkt naar de sloefkes) Allee, zie me nu hier weeral staan met die belachelijke sloefkes aan.

Koko: Sloefkes aan (2X)

Marcel: Zwijg, stom beest.

Rik: Mag ik nu eindelijk die duiven even keuren?

Marcel: Natuurlijk, hoewel ik zeker weet dat het klasse duiven zijn.
(Rik wil een duif uit de duivenkorf nemen maar dan komt Gaston op via de gangdeur. Hij is precies gekleed als Rik)

Gaston: (zonder iemand aan te kijken. Spreekt Nederlands) Hallo mijnheer Van Steen. Ik ben De Pannenkoek.

Rik: Wat zeg je?
(Gaston ziet nu Rik staan)

Gaston eu...

Rik: Mijnheer Van Steen, wat betekent dit? Wie is die man? (tot Gaston) Wie ben jij?

Gaston: (Nederlands en tot Rik) Nu dat jij hier bent, weet ik het ook niet meer.
(Beide kijken naar Marcel. Zulma komt op via de keuken)

Zulma: Hoe zit het hier? Zijn de duiven al gekeurd?

Marcel: Nee, nog niet.

Zulma: Oh er is bezoek bij gekomen. (gaat naar Gaston) Dag mijnheer, Ik ben Zulma.

Gaston: (gewone stem) Dat weet ik.

Zulma: Wat zeg je?

Gaston: (Nederlands) Niets mevrouw.

Zulma: Jullie lijken op elkaar.

Marcel: Eu... Dat is zeker. Dat zijn broers.

Rik: Ik heb geen broer.

Marcel: (begint te lachen) De grapjas. (tot Zulma) Daarjuist heeft hij nog gezegd dat het weer wil lukken. Waar hij verschijnt is zijn broer ook.

Rik: Maar ik heb echt geen broer.

Marcel: (lacht nog steeds) Hou op met de grapjes.

Zulma: Begin die duiven maar te keuren. Wie speelt geen rol. Pieter de Pannenkoek of Hoe is uw voornaam eigenlijk?

Gaston: Eu...

Marcel: (invallen) Kees De Pannenkoek.

Gaston: (stilletjes tot Marcel) Marcel, is siroop niet beter?

Marcel: (stilletjes tot Gaston) Zwijg. Speel het spel mee en vertel af en toe een mop.

Gaston: (Nederlands) Mijn broer mag de duiven keuren.

Rik: Ik ben jouw broer niet.

Gaston: (Nederlands) Nee? Wie ben je dan wel? Mijn zussie?

Rik: Ok, het is al goed. Ik ben jouw broer.

Gaston: (Nederlands) Oh broertje, Wat heb ik je gemist. Kom hier dat ik je een knuffel geef.
(Gaston wil Rik omhelzen maar deze gaat lopen. Gaston loopt hem achterna. Ze lopen even rond op het podium)
Nee, ga weg. Ik wil niet.

Gaston: (Nederlands) Een klein knuffeltje maar.

Rik: Nee, Ik wil niet dat er weer een man aan mijn lijf zit.

Marcel: Weer? Wat bedoel je?

Rik: Eu... Niets. Maar mag ik nu die duiven keuren?

Zulma: Dat zal het beste zijn.
(Rik neemt de eerste duif uit de duivenkorf)

Rik: Dit is duidelijk een doffer. Dat is nu net niet wat ik zoek.

Marcel: Wat is een doffer?

Zulma: Dat is het juiste woord voor een duiver. Weet je dat niet? Stukje voorzitter van mijn voeten.

Marcel: Natuurlijk wist ik dat. Maar die duif is wel duidelijk een duivin en de beste die ik heb. Nu heb je het mis mijnheer de baron.

Rik: Nee hoor, Jij hebt het helemaal verkeerd mijn beste Belg. Dit is duidelijk een mannetjes duif. Die zijn doorgaans forser en krachtiger gebouwd dan de duivin, Deze heeft grotere neusdoppen, een langer borstbeen en bredere slag – en dekpenne.
(Rik laat alles duidelijk zien.)

Gaston: (Nederlands) Is het geen tijd voor een geintje?

Zulma: Ga die ook al belachelijk doen?

Marcel: Dat is zeker. Het zijn broers.

Gaston: (Nederlands) Jantje viel in de modder en hij was vuil.
(Gaston begint te lachen, natuurlijk lacht niemand mee)

Gaston: (Nederlands) Dat is de enige die ik ken.
(Ondertussen neemt Rik de 2de duif uit de korf en bekijkt ze)

Rik: Asjemenou, wat is me dat hier.

Marcel: Een duivin en zeg nu niet dat het niet waar is.

Rik: Daar heb je gelijk in. Maar o wee, er zitten gaatjes in de slagpenne.

Marcel: (vlug) Dat is voor de verluchting van de duif.

Zulma: Hij zegt daar weer iets. Nee, Gaatjes in de pen betekent dat die duif ziek is.

Rik: Mevrouw heeft gelijk. Gaatjes in de slagpenne worden veroorzaakt door de luisvlieg of andere bloedzuigende insecten.
De luisvliegen worden niet zo vaak gezien. In zo'n pen zitten dan tien tot 15 gaatjes op een rij en ze liggen aan één zijde van de nerf. Het spijt mij maar met deze 2 duiven kan ik niets doen. (Rik zet de duif terug in de korf) Ik vrees dat ik met lege handen terug naar Nederland mag vertrekken.

Gaston: (Nederlands) Wacht even. Gaston heeft ook duiven. Misschien zijn er daar goede bij.
(Tijdens de volgende replieken vallen beide heren uit hun rol.)

Marcel: Daar zijn er zeker goede bij. Ik heb er u vorig jaar nog 2 gegeven.

Gaston: (Gewone stem) Oh, die 2. Dat waren inderdaad heel goede. Daar heb ik lang kunnen van nagenieten. Zo lekker.

Marcel: Hoe bedoel je?

Gaston: Ik heb ze opgegeten. Voor de rest waren ze toch niets waard.

Marcel: Hoe durf je. Mijn duiven opeten.

Gaston: (wijst naar de duivenkorf) Als je wil, mag je die ook geven.
(Zulma hoest. Gaston en Marcel kijken elkaar aan)

Gaston: Marcel, we zijn precies betrapt.

Zulma: Gaston doe uw pruik maar af. Het spelletje is uit.
(Gaston doet zijn pruik af)

Gaston: Het is mijn schuld niet.
(Gaston kijkt naar Marcel)

Marcel: Ik kan het allemaal uitleggen bolleke .

Zulma: (Streng) Vlug! Naar de keuken! Dan kan je daar wat helpen terwijl je alles uitlegt.

Marcel: Maar mijnheer de Pannenkoek heeft mij hier nodig.
(Zulma kijkt hem streng aan)
Ik zal naar de keuken gaan bolleke.
(Zulma en Marcel af via de keuken)

Gaston: Sorry mijnheer de baron.

Rik: Ach het is niet erg. Een geintje moet kunnen hé. Maar nu zou ik toch graag nog enkele andere duiven willen keuren.

Gaston: Dat is heel goed. Ga dan maar even mee naar mijn duivenkot.
(Gaston en Rik af via achterdeur. Enkele ogenblikken later komen Marie en de Pastoor op via de achterdeur.)

Marie: Het spijt mij mijnheer Pastoor, maar ik kan het niet aan.

Pastoor: Wat is dan juist het probleem?

Marie: De wierook. Ik kan daar niet tegen. Ik moet daar van ko... Allee, overgeven.

Pastoor: Dat kan u toch nog niet weten. Ik heb er enkel nog maar over gepraat.

Marie: Erover praten is al voldoende.

Pastoor: Dan zal ik iemand anders moeten vinden om mij te helpen in de kerk. Ik ben toch blij dat ik u van het vloeken heb verlost.

Marie: Ja, dat is waar, godverdomme.

Pastoor: Marie !!

Marie: Sorry. Ik zal het niet meer doen.
(Karine komt op via de voordeur.)

Karine: Dag allemaal.

Pastoor: Dag, Karine, Op stap geweest?

Karine: Ik ben op zoek geweest naar mijn tante maar heb haar niet gevonden.

Marie: Bedoel je de persoon die jouw tante moet voorstellen.

Karine: (gaat aan tafel zitten) Ik wil gewoon weten wat er gisteren is gebeurd en voor de rest zwijg ik.

Pastoor: Als je meer weet dan wij, moet je het zeggen.

Marie: Of wil je iemand beschermen? (Gaat aan tafel zitten)

Karine: Nee.

Pastoor: Het is wel belangrijk. Er zijn 2 mensen verdwenen in het dorp en eentje daarvan is in de huid gekropen van jouw tante Rita. De vraag is waarom doet die persoon dat?

Karine: Ik wil ook graag de volledige waarheid weten. Daarom wil ik mijn tante vinden.

Marie: Volgens mij is het de Pier. Hij heeft ook de diefstal gepleegd in de instelling. Ik heb daar bewijzen van.

Pastoor: Welk bewijs heb je dan?

Marie: Gisterenavond heb ik in de kamer van Rik, in de instelling, een foto van Pier gevonden. Dat is toch het bewijs dat Pier daar geweest is.

Pastoor: Mevrouw de burgemeester heeft zondag verteld dat niemand weet wie de vader is van Rik.

Marie: Het is onmogelijk dat Martha en Pier de ouders zijn van Rik. Ik voel dat. Volgens mij is Pier gewoon een dief. Eerst steelt hij het geld van de duivenbond en dan die bewuste brief.
(Gaston en Rik komen op via de achterdeur)

Gaston: Hier zijn we terug. (kijkt naar Marie) Ah zuster Maria is hier ook terug.

Marie: Zeg maar terug Marie. Dat klinkt beter. (wijst naar Rik) Wie is dat?

Gaston: Dat is Baron Pieter De Pannenkoek en hij komt duiven kopen.

Marie: Mijnheer De Pannenkoek, spelen ze in Holland ook met de kaarten?

Rik: Ja, maar willen jullie mij nu even excuseren. Ik moet naar de wc.
(Rik vlug af via de badkamer)

Pastoor: Hij is precies een beetje ziek?

Gaston: Daarjuist op het duivenkot toch niet. Wat een slimme gast is dat zeg. Alles kent hij van duiven. Hij gaat er 3 kopen zegt hij.

Karine: Dan is dat toch een rijke.

Gaston: Dat is zeker. Een baron, wat wil je. Die hebben immers geld genoeg.
(De keukendeur gaat open en Zulma steekt haar hoofd binnen.)

Zulma: Kan er nog iemand komen helpen?

Marie: (Staat recht) Ik zal mijn goed hart eens laten zien.

Gaston: Ik ga mee om te proeven.
(Marie en Gaston af via de keukendeur)

Pastoor: Is het Rik of Pier?

Karine: Wat zeg je?

Pastoor: Je hebt me goed gehoord.

Karine: Ik zit zelf met veel vragen, mijnheer Pastoor, en eerst moet ik iets meer weten voordat ik spreek.

Pastoor: Werk jezelf maar niet in nesten.

Karine: Nee, nee, dat zal niet gebeuren.

Pastoor: (gaat richting keukendeur) Als er iets is, kan je altijd bij mij terecht.

Karine: Dank u, mijnheer Pastoor.
(Pastoor af via keukendeur en Rik komt op via de badkamer.)

Rik: Hier ben ik dan terug. (gaat naar Karine) Ik heb me nog niet aan u voorgesteld. Mijn naam is baron Pieter De Pannenkoek. (Zoent haar hand)
(Karine kijkt naar Rik)

Karine: Wat is er gebeurd gisterenavond?

Rik: Over wat heeft u het mevrouw?

Karine: Doe niet onnozel Rik. Wij zijn hier nu alleen.
(Rik praat nu met gewone stem)

Rik: Uw nonkel kon van mijn lijf niet blijven en ik ben gevluht. Deze kleren en baard + pruik heb ik op de zolder gevonden.

Karine: Wat kom je doen?

Rik: Ik weet niet meer wat ik moet doen? Ik doe zo maar wat en deze vermomming was het eerste waar ik aan dacht. Ik heb hulp nodig.

Karine: Doe jouw vermomming dan af en zeg de waarheid.

Rik: Binnen de kortste tijd zit ik dan terug in de instelling.

Karine: Dat is toch niet waar. Je bent toch volwassen. Toch oud genoeg om alleen te gaan wonen.

Rik: Dat mag ik niet. Ik ben nog geen 30 jaar.

Karine: (begint te lachen) Moet jij 30 jaar zijn om alleen te gaan wonen. Wie zegt nu zo iets belachelijks?

Rik: Mevrouw Van Es.

Karine: Waar haalt zij zoiets?

Rik: Uit die brief. Het is de wens van mij moeder dat ik in de instelling blijf tot mijn 30 jaar.

Karine: Je kunt toch niet al die tijd vermomd rond lopen.

Rik: Dat weet ik wel maar ik weet niet waar ik naar toe moet. Als ik u nu moest vragen om met mij mee weg te gaan. Wat zou je dan doen.

Karine: Nee Rik. Ik kan mijn nonkel niet alleen laten. Maar zeg tegen iedereen de waarheid en jij mag hier blijven wonen.

Rik: Ik durf niet.

Karine: Laat mevrouw Van Es maar aan mij over.

Rik: Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Van Es regeert over de instelling zoals een echte dictator.

Karine: Vertrouw je me of niet?

Rik: Jawel maar .....

Karine: Niks te maren. Je moet me vertrouwen.
(Marie, Gaston, Pastoor en Marcel komen op via de keukendeur.)

Gaston: Leid ons niet in. In eu ... Dat weet ik ook niet meer.

Marie: In bekoring,

Gaston: Ah ja, in bekoring maar verlos ons van het kwade,
Amen.

Pastoor: Heel goed Gaston.

Gaston: Neen, Ik ga dat niet kunnen mijnheer Pastoor. Je zal toch iemand anders moeten zoeken.

Marcel: Veel oefenen Gaston en dan kom je er wel.
(De voordeur gaat open en Agnes komt op. Ze heeft de kleren van tante Rita bij. Bij het zien van Agnes gaat Rik naar de badkamer)

Agnes: Dag, iedereen. Ik heb buiten iets gevonden. (laat de kleding zien)
Volgens mij is dat de kleding van iemand die hier gisteren aanwezig was.

Karine: Mijn tante !!

Pastoor: Waar heb je dat gevonden? (gaat aan tafel zitten)

Agnes: Hier 50 meter vandaan in het struikgewas. De politie heb ik gewaarschuwd om alles te onderzoeken. De 2 verdwijnings zaken in ons dorp moeten opgelost worden. (gaat naar de tafel) Hebben jullie nog een idee waar we moeten zoeken?

Marcel: Dat kan overal zijn maar ik heb wel een idee.

Agnes: Zeg het maar.

Marcel: Onze Nederlandse vriend. De Pannenkoek.

Gaston: Die kan het niet zijn. Ik heb niet in het bed gelegen met een Nederlander.

Marcel: Rita maakte grapjes en onze Pannenkoek ook.

Pastoor: Dus je wilt zeggen dat die man Rita is. Maar Gaston zegt juist dat hij met geen Nederlander in bed gelegen heeft. Hoe verklaar je dat dan?

Marcel: Dat weet ik niet. Maar er is iets dat niet klopt. Die baron zei daarstraks tegen Gaston dat er weer geen man aan zijn lijf mocht zitten.

Marie: Maar dan is dat toch simpel. Zowel Rita als Pieter De Pannenkoek bestaan niet maar zijn één en dezelfde persoon.

Gaston: Waar is hij trouwens?

Karine: Daarjuist was hij hier nog.
(Jenny komt uit de keuken.)

Jenny: Ik moet van Zulma komen zeggen dat de wafels klaar zijn.

Marcel: Ja, ja. Maar nu moet ik eerst een pannenkoek hebben. Ik bedoel, De Pannenkoek .

Koko: De Pannenkoek (2x)

Marcel: Kan dat beest nu eens nooit zwijgen. Ik zal hem hiernaast naar Julleke doen dan zijn we van zijn gezaag vanaf.

Gaston: Marcel, mogen wij jou ook naar Julleke doen als het vergadering is van de duivenbond?

Marcel: Zwijg jij! (Marcel gaat naar de badkamer.) Mijnheer Baron, wij willen u iets vragen.
(De deur gaat open en Rik komt op met zijn hoofd naar de grond gericht. Hij gaar naar het midden)

Pastoor: Je hoeft niet bang te zijn. Wij willen alleen maar weten of jij echt bent.

Jenny: Heb jij een identiteitskaart bij?

Agnes: (Rik kijkt naar Agnes)
Het is al niet meer nodig. Doe uw vermomming maar af. Ik herken u.
(Rik neemt vermomming af)

Pastoor: De jongen op de foto.

Marie: De blote loodgieter.

Gaston: Mijn lief.

Pastoor: Als je wil, kan je nu alles opbiechten en je zonden zijn vergeven.

Agnes: Een zwaar straf zal je krijgen. Een heel dorp in rep en roer zetten. Speurders die alles afzoeken. Wat denk je wel hoeveel dat allemaal kost?

Marcel: Veel zeg je precies niet meer. (Nederlands) Is er geen tijd voor een geintje?

Karine: Laat die jongen nu doen.

Agnes: Verdedig hem maar, dan ben je medeplichtig.

Karine: Medeplichtig? Hij is alleen maar weggelopen. Voor de rest heeft hij niets misdaan.

Pastoor: Hoelang weet jij het al?

Karine: Van in het begin. Rik is hier aangekomen en ik heb hem geholpen. Toen als Pier belde dacht ik dat Rik ontmaskerd zou worden maar gelukkig vermoede niemand iets. (tot Agnes) Hij is gewoon bang van u. Hij wil alleen gaan wonen maar mag niet.

Agnes: In de brief staat dat hij 30 jaar moet zijn en zo zal het zijn en niet anders. Trouwens waar is die brief?

Karine: Dat weet hij niet. Hij heeft hem in elk geval niet gestolen.

Pastoor: (gaat naar Rik) Ik heb een voorstel voor u. Als jij mijn nieuwe misdienaar wordt dan zal ik er voor zorgen dat jouw levens omstandigheden in de instelling versoepeld worden.

Agnes: Mijnheer Pastoor, met alle respect maar u moet de regels van de instelling niet maken. Dat doe ik wel. (staat recht en gaat naar de voordeur. Tot Rik) Kom we zijn weg.

Karine: Wat moet er gebeuren vooraleer u de regels wel versoepeld?

Agnes: De vader of de moeder van Rik moeten in inhoud van de brief wijzigen en dan zullen we verder zien.

Jenny: Dat is zoeken naar een speld in een hooiberg.

Gaston: Of naar een goede duif op Marcel zijn kot.

Agnes: Het is dat en niets anders. (Tot Rik) Heb je nog iets te zeggen tegen deze mensen of ben je je stem voorgoed verloren?

Rik: Het spijt me dat ik jullie lastig gevallen heb. (tot Karine) U zal ik nooit vergeten. Het is de eerste maal in mijn leven dat ik iemand ontmoet heb die om me geeft. (Gaat naar Karine en geeft haar een zoen op de wang) Bedankt.

Karine: Graag gedaan Rik.

Agnes: Kom nu maar.
(Rik gaat naar de voordeur)

Marie: Stop !!
(iedereen kijkt naar Marie)
Ik ben uw moeder.

Pastoor: (heel traag) God ver domme.
(de pastoor realiseert zich dat hij gevloekt heeft en maakt een kruisteken) Vergeef me. (gaat aan tafel zitten)

Marcel: Wat ben jij, Marie? De moeder van Rik?

Marie: Ja, ik heb hem toevertrouwd aan mijnheer Peeters. (gaat naar Rik)

Rik: Waarom?

Marie: Omdat ik nergens met jouw terecht kon.

Pastoor: Ook niet bij zijn vader?

Marie: Neen. Zijn vader weet niet dat ik een kind van hem heb. Vroeger was ik een vurige vrouw zoals ze dat noemen en had vele vrijers. Iedereen kwam naar mij voor wat gezelligheid. 1 maal ben ik onvoorzichtig geweest en ...

Gaston: (invallen) Toen was het direct koekenbak. (gaat in de grote zetel zitten)

Pastoor: Leeft Rik zijn vader nog?

Marie: Ja.

Marcel: Dat is zeker. Het is de Pier !! Ze lijken als 2 druppels water op elkaar.

Marie: Nee, Pier is het niet.

Karine: Maar jij hebt toch een foto van hem gevonden in de instelling.

Marie: Die heb ik er zelf gelegd om iedereen op een dwaalspoor te brengen en ik ben ook diegene die de brief gestolen heeft.

Karine: Waarom doe je dat allemaal?

Marie: Toen ik zondag Rik zijn gezicht zag herkende ik hem meteen. Het deed pijn in mijn hart dat ik hem dit allemaal aangedaan heb. Maar ik kon niet anders. Zijn vader was er niet klaar voor. Om echt zeker te zijn dat hij het was ben ik in de instelling op zoek gegaan naar bewijzen.

Rik: Die brief dus. Wat moet er nu met mij gebeuren?

Marie: Dat mag je zelf kiezen.

Rik: Ik ga in elk geval niet meer naar de instelling.

Agnes: Ik zal de ontslag papieren klaarmaken. Marie, jij komt straks wel even hoop ik, om alles in orde te brengen?

Marie: Dat zal ik doen.

Agnes: (tot Rik) Het beste nog. Dag, iedereen.
(Agnes af via de voordeur)

Rik: (tot Karine) Telt het aanbod nog van daarstraks?

Karine: Natuurlijk, tenminste als je van mijn nonkel mag.

Gaston: Ik kan niet volgen.

Marcel: Dat is nog al gebeurd.

Karine: Mag Rik hier blijven wonen?

Gaston: Dat is zeker. Zo een toffe gast.

Rik: Bedankt. (tot Marie) U ook bedankt moeder. (Gaat zitten aan tafel)

Marie: Dat is graag gedaan jongen. Ik hoop dat je me vergeeft maar dit was echt het beste voor u.

Rik: Ik geloof u, maar toch ben ik benieuwd naar mijn vader. Ik heb het recht om het te weten.
(Zulma komt op via de keukendeur met een doos wafels)

Zulma: Wie moet de eerste "Marcel" proeven.

Marcel: Ik natuurlijk. Ik ben de stichter van de "Marcel" .
(Zulma gaat naar Marcel en die neemt een wafel uit de doos. De pastoor gaat naar Marie)

Pastoor: Wel Marie, wie is nu de vader van Rik? Ik ben ook benieuwd?

Marie: Hij woont hier in het dorp en is een duivenmelker.

Karine: Heel het dorp speelt met de duiven, nu weten we nog niets.

Marie: (Tot Rik) Uw vader is .....
(Plotseling gaat Marcel zijn gsm)

Marcel: (kijkt wie er belt) Het is niet waar: De Pier. (Tijdens het bellen gaat Marcel naar jardin front)
Pier, waar zit jij? (stilte) Wat zit jij in Frankrijk te doen? (stilte) Hoe? Een duif gaan halen? (tot de andere) Hij zegt dat hij in Frankrijk een verdwaalde duif is gaan halen. (in gsm) Je moet ons nu niet voor de gek houden. Hier in het dorp weet iedereen al dat je met de kassa van de duivenbond weg bent.

Gaston: Marcel, met het geld ook.

Marcel: (in gsm) Met het geld ook. (tot Gaston) Maar dat is zeker stommeling. Het geld zit toch in de kassa.

Jenny: Wanneer komt hij naar huis?

Marcel: (luistert naar zijn gsm) Ik ben bij de Gaston en hier staat geen kassa. (stilte) Wat? Onder het bed !! (stilte) Ja, Ja, ik geloof u (stilte) Ja. (stilte) Ja. (stilte) Het is niet waar. (stilte) Ok Pier, ik regel het hier verder wel. Wanneer ben je terug thuis. (stilte) Dat is goed. Tot deze avond dan. Daag. (tot Gaston) Gaston, wat staat er onder uw bed?

Gaston: Een kartonnen doos. Ik zal ze eens halen. (Haalt een doos vanonder zijn bed en gaat ermee naar het salontafeltje. Pastoor, Marie en Zulma gaan achter de zetels staan om alles beter te zien)

Marcel: Wat zit daar in?
(Gaston opent de doos en haalt er een geldkoffer uit)

Gaston: Een nieuwe kassa voor onze duivenbond.

Marcel: En wat zit er in die nieuwe kassa?
(Gaston doet de geldkoffer open)

Gaston: Het geld van de duivenbond. Waarom vraag je dat?

Marcel: Valt uw frank nog niet Gaston?

Gaston: Frank bestaat niet meer hé Marcel. Tegenwoordig zijn het euro's. Dat moest je nu toch al weten.

Marcel: Je snap het echt niet waar ik naar toe wil.

Jenny: Gaston, dit is het geld dat wij dachten dat Pier gestolen had en nu blijkt dat het onder uw bed stond.

Karine: Al onze inspanningen om aan geld te raken waren niet nodig geweest.

Gaston: Ooooooooooooooh, ging dat over dit geld. Had dat dan gezegd. (gaat zitten in grote zetel)

Marcel: Pier heeft zaterdagavond de koffer en het geld naar hier gebracht omdat hij zondagmorgen vertrok naar Frankrijk om een duif te halen. Zondagmorgen wilde hij in 't café het nog gaan vertellen maar geraakte niet binnen.

Karine: Vandaar dat erop het briefje stond dat hij eerst naar het duivenlokaal was.

Marcel: Inderdaad.

Pastoor: Jij wist dus alles?

Gaston: Nu dat je het zegt, nu weet ik terug alles, maar ik ben wat vergeetachtig tegenwoordig.

Jenny: Alles is dus opgelost.

Rik: Ik moet alleen nog weten wie nu eigenlijk mijn vader is.
(Iedereen kijkt naar Marie)

Marie: U vader is .....
(Marie kijkt naar Marcel)

Marcel: Nee, nee, dat kan niet. Dat bestaat niet.
(Zulma zet de doos wafels op het salon tafeltje)

Marie: Sorry Marcel maar Rik mag de waarheid weten.

Marcel: Dat is niet mogelijk. Ik heb u nog nooit aan....

Zulma: (invallen) Wat !! Heb jij een kind op een ander !!

Marcel: Maar nee bolleke.

Zulma: (wijst naar de voordeur) Naar huis !! Vlug !!

Marcel: (gaat naar midden front) Dat kan niet. Dat is een vergissing.

Zulma: (gaat achter Marcel aan) Hoor ik u nog !! Buiten zeg ik u !!
(Marcel af via de voordeur)

Zulma: Platte kaas maak ik ervan. Salu.

Koko: Platte kaas (2x)
(Zulma af via de voordeur)

Jenny: (staat recht) Amaai, Die gaat wat meemaken.
(Jenny gaat naar de voordeur)
Ik ga mee want dat wil ik niet missen.
(Jenny af via de voordeur)

Rik: Je mag zeggen wat je wil van Marcel maar dat had ik ook niet gewild.

Pastoor: Boontje komt altijd om zijn loontje, zegt het spreekwoord.

Marie: Ik heb hem toch goed liggen gehad.

Karine: Wat bedoel je?

Marie: Dat het niet waar is.

Rik: Is Marcel mijn vader niet?

Marie: Neen

Pastoor: Marie, Liegen is een grote zonde, weet je dat niet.

Marie: Ach mijnheer Pastoor, Dat is toch niet echt liegen. Ik vind alleen dat Marcel een lesje nodig heeft. Hij staat hier altijd maar den dikke nek uit te hangen. Hij speelt baas over iedereen Laat hem ook maar eens afzien.

Pastoor: Het is goed maar ik vind wel dat je straks naar Zulma en Marcel moet gaan om alles uit te leggen.

Marie: Goed, dat zal ik doen.

Rik: Wie is nu eigenlijk wel mijn vader?

Marie: (Kijkt naar Gaston) Het is een lieve zachte man die graag lacht.

Gaston: Het is niet waar. Die éné keer op de hooizolder en (klopt in zijn hand) Patat.

Marie: Recht in de roos.

Karine: Waarom heb je dat nooit tegen mijn nonkel gezegd?

Marie: Hij was 20 jaar geleden niet klaar voor het vaderschap. Je kent dat toch, een vrijgezel. Meer in de kroeg dan wat anders.

Gaston: Maar nu ben ik er wel klaar voor. Hé, zoon?

- Rik: Ja, vader. (kijkt naar Marie) Moeder, om dit heugelijke nieuws te vieren zou ik u graag iets aanbieden, maar ik weet niet wat.
- Marie: Ik wel. Een spelletje met de kaarten want dat is hier ongelooflijk lang geleden.
- Gaston: Dat is heel goed. Ik neem de kaarten.
(Marie gaat aan tafel zitten en Gaston neemt de kaarten uit de kast en gaat ook aan tafel zitten)
- Pastoor: Ik speel niet mee, maar trakteer jullie wel met een lekkere wafel.
(gaat naar de doos wafels en geeft er iedereen eentje. Ondertussen deelt Gaston de kaarten uit en men begint te spelen. Tijdens het spel gaat de voordeur open en André en de kinderen komen op. André die nog steeds dronken is heeft de jeneverfles in zijn hand. Alle zijn nog steeds gekleed als Sherlock Holmes. De kinderen wandelen al zingend tot vooraan het podium. Zijn er geen kinderen voorhanden dan moet ook hier weer de tekst aan gepast worden.)
- André: (+figuranten) *Wij hebben geprobeerd om de Rik te vangen
De Pier vast nemen en het geld teruggeven
Wij hebben geprobeerd om de Rik te vangen
De Pier vast nemen en het geld teruggeven*
- André: Mensen, ik heb slecht nieuws.
Het onderzoek zit muurvast.

Einde

Bij de auteur is steeds een gratis catalogus te verkrijgen.